

ATEITIS¹

1964

VASARIS

Nr. 2

Šiame numeryje:

Į LAISVĘ

SIMBOLIZMAS

PIETŲ KRYŽIAUS PADANGĖJE

SUSIPAZINIMUI

1911 — Ateitis — 1964

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS LITHUANIAN R-CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

1964

VASARIS — FEBRUARY

Nr. 2

TURINYS

A. Gladkauskas — Į laisvę	25
E. Sakalauskas — Pasaulėžiūra ir Ideologija	27
Lilė Tumosaitė — Vasara, Mes, Laukimas, Akys (eil.)	28
Argentinietis — Pietų Kryžiaus padangėje	29
Dalia Katiliūtė — Simbolizmas šiose dienose	32
Julius Tranaitis — Daina (eil.)	33
Nuo lentynos (rašo Daiva Matulionytė, Jonas Butvila ir kiti)	34
Naujas daktaras Vytas Gylys	35

SŪKURYS

Mirga Pakalniškytė — Skausmas (eil.), Mama ir Žvaigždės (eil.)	38
Patrimpas Prapuolenis — Pesimizmas (eil.)	36
Leonas Valaitis — Lord of the Flies	37
Tiriąs Pranešėjas	38
V. Narutis — Truputį pagalvok	39
R. Šliažas — Spaudos apžvalga	39
Darbai ir žmonės	41

Šį numerį redagavo Rimanto Repšio kolektyvas

Viršelis — Algio Urbanavičiaus nuortauka

ATEITIS YRA MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Vyr. red.: Rimantas Repšys
Pad. red.: Romas Sakadolskis
Literatūra: Aušrelė Skirmuntaitė
Korespondencijos: Teresė Pautienaitė
Narė: Saulė Venclovaite

Redakcijos adresas:
"Ateitis"
6540 S. Campbell Ave.,
Chicago 29, Ill.

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH
MAGAZINE

Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"ATEITIS"

5725 So. Artesian Ave.
Chicago 29, Illinois

Prenumerata metams \$5.00
pagal JAV dol. kursą.
Garbės prenumerata metams \$10.00
Subscription \$5.00 per year

Vyr. red.: Petras Kaufmanas
Pad. red.: Vacys Šaulys
Literatūra: Dalia Kolbaitė
Moksl. reik. ved.: Laima Bačiinskaitė
Narys: Antanas Rauchas
Narė: Rita Jaraitė

Administracija:
5725 So. Artesian Ave.
Chicago 29, Illinois

Second class postage paid at the
Chicago Post Office

Laisvė nėra problema. Nėra klausimo kaip būti laisviems. Ar vieną darysi ir būsi laisvas; o kitą ne. Vieną darysi ir laisvai elgsies, o kitą darysi ir būsi suvaržytas. Tai ne laisvės klausimas. Laisvė nieko neklausia ir nieko nestato. Laisvei nėra pagrindo ir žmogus neruošia jai dirvos. Žmogus nepastato laisvės. Laisvė yra žmogaus dalis, nes pats žmogus yra laisvas savo vietoje. Ir būti laisvam, pilna to žodžio prasme, reikia laisvai būti toje vietoje, kurioje esi. Reikia tą vietą, kurioje esi, padaryti savo. Ir kai vieta bus sava, tada žmogus bus laisvas, nes laisvai jausis. Jausmas nėra išvidinis reiškiny, bet pajutimas kažko svetimo savyje. Per jausmą žmogus pajunta, kad viskas, ką jis juto, yra jo per nujautimą; kad svetimas daiktas užjaustas išnyksta ir išsirituliuoja kaip gera savijauta.

Kaip aš jaučiuosi šiuo metu, šioje vietoje yra problema, nes problematiška save atjausti. Tik per problemą žmogus pasijunta stiprus ar silpnas. Tik per problemą gali jis išeiti iš savo padėties ir suprasti, kaip sunku yra savo jėgomis pernešti ir įvertinti žemės jėgą į aplinką. Tada žmogus pasidaro nelaisvas, nes jo perprasti santykiai su savo aplinka pasidaro jam nesuprantami. Lyg iš karto žmogus pamato kokie silpni jo pamatai. Jis stovi ant nieko, kol iš to nepadaro sau bazės. Problema ir iškyla kaip tą bazę išleisti iš šaknų. Problematiškai skamba žmogui viską atiduoti. Ir per tokį atsidavimą pamatyti, kaip aplinka atsako žmogui ir jis pasijunta esąs laisvas. Tai ne karas, bet esminis gamtos revanšas.

Žmogus yra gamtos dalis. Dalis, kuri dalinai dalinas save su gamta atlikdama natūralias savo funkcijas. Žmogui, tai tik žmoniški veiksmai. Gamtai, tai žmogaus pareiga. Žmogus tada jaučiasi gerai, kadangi jis yra laisvas. Gamtai žmogus suvaržytas, nes nėra jai priklausomas. Žmogaus laisvė, kadangi aplinka yra sava. Gamtos nelaisvė, kadangi ji nėra žmogaus aplinka. Ir laisvės problema keliama tik iš gamtos taško, kadangi ji nėra sava iš papratimo, nors yra sava iš prigimties. Gamtoje save randame, bet užaugome aplinkoje. Gamtoje kovojame, bet mirštame aplinkoje. Gamtoje gyvename, bet bręstame aplinkoje. Gamtoje stengiamės išlikti, bet aplinkoje esame laisvi.

Laisvė mums viską atima, nes ji nieko nereikia. Laisvėje mums nieko nereikia nuveikti, nieko dirbti. Laisvė žmogui yra negatyvus terminas, nes ji užmaskuoja žmogaus jėgas. Laisvas būdamas, žmogus jaučiasi gerai ir nežino savo pajėgumo išverti. Jis yra laisvės vergas, nes laisvė žmogui yra prabanga, nes ne savo jėgomis žmogus laisvę išsikovoja. Ji buvo jam suteikta per savą aplinką. Pasilikti laisvam savo aplinkoje yra labai lengva. Laisvam būti yra žmogaus laimė.

Bet nelaimė — žmogus praranda savo aplinką ir atsiranda nelaisvėje. Jis nieko neturi. Savo jėgos yra žmogaus ramstis ir kelrodis į laimę, į laisvės šalį. Savo jėgomis žmogus turi siekti laisvės ir pasilikti amžinai laisvės šaukliu. Laisvė tokiam žmogui, kuris jos neteko, yra amžinai prarasta. Ją reikia vėl atrasti, išvaduoti. Ir dabar laisvė yra aiški ir suprantama. Laisvė, kurios ieškome kaip tikslo, idealo. Ne tam, kad ją pasinaudoti, bet, kad parodyti, kad ji yra, kad laisvė nežuvo, nors ją ir praradom.

Mes siekiame to, ko neturime ir savo neturtui įduodame visokeriopą reikšmę ir svarbą. Tai principo

Į LAISVĘ

a gladkauskas

S.A.S. 1963 m. vasaros stovyklos dalyviai

reikalas, nes vergystė pasodino mūsų širdyje piktžolę, kuri užima savo menkystę mūsų valią ir piktnaudžiauja mūsų galias, nes verčia mus veikti, dirbti. Aukotis save, kai viduje yra pilna kartumo ir pagiežos. Iš pykčio atiduodam savo jėgas ir vietoj meilės paimam pareigas sau į rankas. Mums reikia tą ir tą atlikti. Reikia tą ir tą nuveikti. Ir taip žmogus prieina prie amžinos veiklos, kad atsiginti nuo nelaimės, kuri iš nelaisvės sudeda mūsų kraitį ateinančioms kartoms.

Nelaisvė žūna su ta karta. Naujoji generacija gimsta laisva, nes gimsta savo aplinkoje. Tai faktas, kuris save išaiškina per naująją generaciją. Ir taip laisvė yra propaguojama. Nelaisvės negalima išstėti per visą žmoniją, visoms kartoms, visiems laikams. Tai neįmanoma. Ir pastangos palikti nelaisvės mintis, kurios lyg nežmoniškas palikimas apsunkintų jaunąjį žmogų, yra savaime bergždžios. Tokios pastangos išstėti nelaisvės mintis, tik apkartina gamtos prisijungimą prie žmonijos tikslų.

Kova už laisvę yra laikina kova. Tik šiuo momentu, žmogus praradęs laisvę elgiasi kaip kareivis, amžinos revoliucijos auka. Kaituo tarpu laisvė yra pamažu auganti, savaime išryškinanti žmonijos veidą. Laisvė yra evoliucija. Laisvas žmogus pamažu ir nuosaikiai tobulėja. Tik nelaisvas žmogus nežino ką daryti, kur kreiptis. Ir imas įvairių darbų, užsideda įvairių tikslų, pristato sau visokių idealų. Ką nelaisvėje daryti yra visai neaišku, nes nelaisvės veikla savyje neturi atsiliepiamo į laisvo žmogaus širdį. Tai neveikla.

Dirbti išlaisvinimo darbą yra sunku dėl savaime suprantamų priežasčių. Nes veikimas yra pagrįstas ir mus prie to pagrindo pririša. Ir mes esam dvigubai nelaisvi. Nelaisvas žmogus prisiima įvairių pretenzijų, kad siektų laisvės, kad visa veikla yra grįsta ir suvaržyta neturimų jėgų, prarastų galių. Dėl to ir kovą už laisvę apžvelgti taip sunku. Beveik neįmanoma atskirti veiklos nuo nelaisvės. Veikla ir dar nelaisva negali siekti laisvės. Tokia nelaisva veikla siekia tik save pateisinti ir įamžinti.

Nelaisvas žmogus, atsiradęs nesavoje aplinkoje, turi sugyventi su vietos žmonėmis, nes su jais jis gyvena. Kova už laisvę yra santaikos kova. Kovodami už

prarastą laisvę, mes artinamės prie vietos gyventojų ir sueiname su jais pabūti drauge. Kova užsidarius savyje nėra kova. Kovą galima tęsti tik su prieteliais, nes su jais gyvename.

Prarastoji laisvė nedingo, kad jos ieškotume, bet tik pasikeitė. Laisvė yra aplinkoje ir pasikeitus aplinkai, ne savoje aplinkoje esant, mums reikia suprasti ką reiškia laisvė, kas yra laisvė, nes laisvė yra mums idealas. Laisvė nesavoje aplinkoje yra kažkas neapčiuopiama, kažkas gražaus ir kilnaus. Lyg švyturys yra laisvė, kuri nušviečia nelaisvo žmogaus kelius į laisvę.

Nelaisvam žmogui laisvė nėra jo, bet kažkas apčiuopiama, pasiektina. Tik nelaisvas žmogus gali parodyti ir įrodyti laisvę. Nelaisvam žmogui laisvė nėra savaime aiškus dalykas. Ir todėl gauname, kad mes galim būti laisvi, jeigu leis taip apsispręsti. Mes būsim laisvi, jeigu nebus tų ir tų žmonių. Žmonės padarė mus nelaisvus, kai pogrobė mūsų kraštą. Ir todėl, iš esmės mes nedaleidžiam, kad laisvė būtų pažeista ar sužalota. Mes esam pilnutiniai žmonės ir, kaip tokie, esam laisvi laisvę vaduoti, esam laisvi kovoti prieš vergiją. Mes esam laisvi, bet vergija yra, ir ta vergija mus suvaržė. Šią kontradikciją aiškinam taip, kad kraštui nelieka nieko, ir žmogus, priešasčių varžomas, pasidarė nelaisvas. Reikia tik nušalinti nelaisvės priežastis ir vėl būsim laisvi.

Tą nenatūralią eigą vadinam laisvinimo byla. Bylai reikalingi liudininkai, įrodymai, duomenys. Todėl visi yra kviečiami prisidėti prie laisvinimo darbo. Ir todėl jungiamės į tą darbą pilni savų minčių, savų idealų, savų tikslų, savų priemonių laisvei iškovoti. Kadangi esame nelaisvi, tad, savaime suprantama, esame pilni užsimojimų. Tais visais užsimojimais bandome pasiekti savuosius, kurie iš papratimo nereaguoja į mūsų kėslus. Tada einame į skersgatvius ir, pagriebę pirmąjį pasitaikiusį praeivį, sulaikom jį apipildami savo kultūrinėmis vertybėmis. Bet jis iš mandagumo su mumis atsisveikina, pareikšdamas turįs eiti kitur. Ir mes nesam laisvi jam atleisti ar jį paleisti.

Tad tokia yra laisvė, kurios siekiame. Laisvi mes galim būti vieni. Nelaisvėje — su visais kartu.

PASAULĖŽIŪRA

IR

IDEOLOGIJA

E. Sakalauskas

Šią temą aš turiu padalinę į dvi dalis: pirma kalbėsiu apie pasaulėžiūros apipavidalinimą bei formavimą, antroji eilė apie ideologiją kaip dalį pasaulėžiūros. Šičia taip pat mėginsiu parodyti skirtumą tarp pasaulėžiūros ir ideologijos.

Pasaulėžiūra ir pasaulėvaizdis yra du žodžiai, dažnai mūsų sumaišomi ir nekartą naudojami ta pačia prasme. Žodis pasaulėvaizdis susideda iš dviejų žodžių: pasaulis ir vaizdas. Vaizdą mes patiriame pojūčiais. Taigi pasaulėvaizdis remiasi tikrai pojūčiais ir tuo pasitenkina. Žodis pasaulėžiūra turi gilesnę reikšmę. Kai žmogus turi kokią nors pažiūrą, tai nereiškia, kad jisai tikrai turi vaizdą, bet jis iš to vaizdo daro išvadą, palyginimus ir sąvoką. Šitam sąvokų ir išvadų sudarymui jam nepakanka panaudoti jausmus, bet turi imtis proto. Prof. Simas Sužiedėlis šitaip apibrėžia pasaulėžiūrą:

Pasaulėžiūra yra gilesnis pasaulio įžvelgimas, tai mūsų dvasios žvilgis į pasaulio visumą, siekiant ją suprasti iš pačių pagrindų.... Pasauliui priklausė ir žmogus... Pasaulėžiūra yra taip pat įžvelgimas į žmogų, jo esmę, gyvenimo paskirtį ir tikslą. Pasaulėžiūra apima pažiūrą ir į pasaulį, ir į žmogų, ir į jo santykį su Dievu.

Šalkauskis šitaip sako apie pasaulėžiūrą „Bendras ir visuotinis mokslas kuris prigimtojo proto šviesoje tyrinėja pasaulio ir gyvenimo visumą iš pirmųjų priežasčių.“ Mes žinome, kad kiekvienas mokslas ieško tikrovės ir jei mes sutinkame su Šalkauskio definicija, tai mes matome, kad ir pasaulėžiūra ieško tikrovės.

Tikrovė yra visiems vienoda, bet nevieni žmonės ją lygti supranta. Taigi žmogus, būdamas atskira asmenybė, ir susidaro atskirą savo tikrovės supratimą ir jos įgyvendinimą. Bet nepamirškime, kad žmogus yra socialus ir būriasi į grupes. Tai ir panašios pasaulėžiūros žmonės būriasi į sau patinkamas grupes. Iš to kyla pasaulėžiūrinių grupės. Čia mes prieiname prie dviejų principų, kurie formuoja pasaulėžiūrą: pirma **apimtis** arba dydis, kuris nustato, kokią dalį tikrovės pasaulėžiūra apima; antras principas yra **pobūdis** arba rūšis, kuris yra atvejis, kuriuo tikrovė yra vertinama.

Pasaulėžiūra gali būti pilnutinė arba dalinė — pilnutinė, jeigu apima visą tikrovę, — dalinė, savaime aišku, jeigu apima dalį tikrovės. Dalinė pasaulėžiūra nebūtinai yra klaidinga. Klaidinga jinais pasidaro tada, kada tą dalį tikrovės paverčia visa tikrove. Čia aš dabar pateiksiu du pavyzdžius dalinės pasaulėžiūros. Deizmas ir panteizmas. Deizmas sako, kad Dievas atsiskyręs nuo pasaulio, panteizmas, kad Dievas yra dalis pasaulio. Šitos abidvi pasaulėžiūros yra klaidingos, nes turi tikrai dalį tikrovės. Dievas yra atskiras nuo pasaulio, bet neatsiskyręs.

O dabar keli pasaulėžiūros principai, kurie natūraliai išskyla. Kodėl jie natūraliai išskyla, dabar nepasakysiu, nes vėliau, man atrodo, bus skaitytojams aišku. Tai yra **jungties** ir **derinio** principai, kuriuos čia apibrėšiu prof. Simo Sužiedėlio žodžiais:

Jungties principas telkia, koncentruoja mūsų pažiūrą apie vieną pagrindinį dalyką, kuriuo gali būti žmogus, jo tauta, rasė, kultūra, Dievas ir tt. Į ką mintis labiau persisveria, tai daugiau ir vertiname. Derinio arba koordinacijos principas reikalauja, kad mūsų pažiūros atitiktų tvarkai, pav. kūno nekelstume aukščiau sielos, atskiros žmogaus gerovės aukščiau bendrosios, kultūros nevertintume daugiau už religiją.

Man atrodo, profesorius šičia netikėtai apibrėžia ar definuoja šiuos principus, bet ir parodo jų natūralų reikalingumą, jeigu visumos pasaulėžiūra nori būti įgyvendinama.

Yra dar daugiau pasaulėžiūros principų, bet mano tema nėra juos visus išnagrinėti, tik parodyti skirtumą tarp pasaulėžiūrinių ir ideologinių principų. Tai prieikim dabad prie ideologijos ir jos principų.

Žodis ideologija reiškia idėjos mokslą. Kaip žinome, kiekvienas mokslas yra surištas su tam tikra pritaikyta sistema. Taigi taip pat ir ideologija turi sistemą. Kun. St. Yla šitaip aptaria ideologiją:

Ideologija yra vieningai suderintų idėjų sistema. Tos idėjos atrenkamos iš pasaulėžiūros, suvedamos į aiškius principus bei pareigas ir nukreipiamos į vieną siekiamą tikslą.

Ideologiniai principai yra idealai, kurie judina žmogų į veikimą ir į savo tikslo siekimą. Šitie principai yra lyg kelrodžiai, kurie parodo kryptį.

Dabar pabandykime atrasti skirtumą tarp ideologinių ir pasaulėžiūrinių principų. Didžiausias skirtumas tarp pasaulėžiūrinių principų ir ideologinių principų yra tame, kad pasaulėžiūriniai principai yra bendri, neišvengiami ir pasaulėžiūros sąvokai būtinai reikalingi; o ideologiniai principai yra konkretūs, išvesti iš dalies pasaulėžiūrinių idėjų suvedimo. Žodį konkretus čia naudoju prasme tokia, kad žmogus ar žmonės formuodami ideologiją tuos principus patys nusprendžia. Pasaulėžiūros principai natūraliai seka ir niekas jų nesugalvoja, bet, geriau pasakius, jie buvo atrasti. Ideologiniai principai nebūna pasaulėžiūriniais, nes iš pasaulėžiūros idėjų suformuojam ideologiją.

Baigdamas noriu trumpai dar apibrėžti pasaulėžiūrą ir ideologiją. Pasaulėžiūra yra gyvenimo filosofija — ideologija yra idėjų sistema, kuri remiasi principais, kuriais yra siekiamas iš tų idėjų išvestas tikslas.

Laukimas

LILĖ TUMOSAITE

Vasara

Ežero bangos ritmingos
ošia, siūbuoja, mintį linguoja.
Norisi bėgti, vėją pagriebti ir vytis
ir vytis toli virš bangų;
šokti, svajoti... svajoti kartu.
O bangai nurimus, svajų sodus palikus —
gyventi... gyventi džiaugsmu.

Mes

Juodame ežero dugne krito žvaigždės
paskęsdamos vandens lelijų žieduose —
akutes seniai užmerkusios
jos snaudė laukdamos aušros.
Su maudžiančia rauda
pro nendrių tankmę skverbės vėjas
ir jo senos, šaltos rankos
glamonėjo veidus.
— Žvaigždėmis lyjantis dangus
nelaimę neša — tarė ji.
— Laimės ir nelaimės kalviai — mes — atsakė
jis.

Ramunių laukuose pravirkęs rytas tekartojo:
— Kalviai... kalviai — mes!

Tu atskridai miglos sparnais
ir lyg šešėlis nedrąsus klauseisi aidą:
“Matai plačius laukus?
Kalnų baltąsias viršūnes?
Atleikia ilgesio daina
ir Solvegos balsas
prislegia švino sparnais
mūs tamsų slėnį.
Tu negirdi? Graudu.
Ryto aušroj dingai bežadis
baltais žiedais barstydamas kelius...
Tau liks žiema ir jos pusnyse
pasislėpę šešėliai tamsūs.
Sugrįšiu aš, kur lede išalusių
ramunių pluoštas
ir jos žydės... žydės man amžinai.”

Akys

Norėjau pamatyti didmiestį:
spalvingą ir įvairų.
Žiemos diena šalta,
o miestas perplatus pėsčiam keleiviniui
“Autobusu važiuok” — man tarė.
Pasiūlymu džiaugiaus,
Viduj bus šilta ir jauku.
Tik ieškodama vaizdų aš nustebau:
saulėta ir gražu,
o matėsi tiktai pilki šešėliai.
Tada aš supratau, kad buvo pamiršti,
purvu seniai jau apnešti,
autobuso langai.

PIETŲ KRYŽIAUS PADANGĖJE

PIRMOJI PIETŲ AMERIKOS LIETUVIŲ STUDENTŲ VASAROS KOLONIJA PRIE CALAMUCHITOS EŽERO

Pereitų metų II-me Pietų Amerikos Lietuvių Kongrese, įvykusiame Montevideo mieste vasarą 19—24 dd. tenai dalyvavęs jaunimas iš Argentinos, Brazilijos ir Urugvajaus užmezgė ryšius ir sudarė komisiją, kuri pasiryžo palaikyti trijų kraštų jaunimo ryšius.

Argentinos ateitininkų draugovė sumanė šiuos ryšius dar labiau pagyventi ir nutarė suruošti bendras vasaros atostogas Kordubos kalnuose. Tuojau atsirado didelis entuziazmas visų trijų kraštų jaunimo tarpe, pradėjo ruošti vasaros bendroms atostogoms.

Ir štai šių metų sausio mėn. viduryje iš Brazilijos ir Urugvajaus atvyko gražus jaunimo būrys į Buenos Aires uostą. Jų pasitikti atvyko Argentinos ateitininkai ir rambiniečiai su autais. Tris dienas pasisvečiavę pas Argentinos lietuvius, sausio 14 d. visa trijų kraštų jaunimo grupė iš 30 su viršum asmenų susėdo į didžiulį autobusą, kuris išriedėjo per Buenos Aires centrą Rosario miesto link.

Pas Rosario lietuvius

Tą patį vakarą, sausio 14 d. pasiekėme Rosario miestą ir apsistojom Šv. Kazimiero parapijoje, kur mūsų laukė jau Tėvai Marijonai ir lietuviai iš Rosario. Labai nuoširdžioje nuotaikoje kartu su rosariečiais pavakarieniavom ir kartu padainavom.

Vaišėse sveikinimo kalbas pasakė Rosario Liet. B-nės pirm. p. M. Klimas, p. J. Papečkys, buvęs B-nės pirm., Rosario lietuvių parapijos klebonas kun. K. Černiauskas, lietuvių kapelionas kun. J. Petraitis. Atsidėkodami rosariečiams po kelis žodžius pasakė Montevideo kun. J. Giedrys, S.J., iš Buenos Aires kun. A. Steigvila, MIC, ir iš Sao Paulo Ant. Sejūnaitė. Gražiai kartu pasilinksminę, apie 11 val. nakties iškeliavome su autobusu jau Kordubos linkui.

Per Kordubos kalnus

Kartu iš Rosario miesto prie jaunimo grupės dar prisidėjo du jaunuoliai: Alb. Liutkevičius ir J. Kalainis. Paskutinis buvo mūsų vakarienės metu prikalbintas ir išvyko visai nepasiruošęs. Kelionėje visi linksmai dainavom ir juokavom iki vėlyvos nakties.

Rytui auštant pasiekėm Kordubos miestą, kuris buvo dar apgaubtas gilaus miego. Pervaziavę miestą tęsėm kelionę toliau per Carlos Paz, Cosquin, Valle

Hermoso ir kitas tikrai žalias vietas iki Capilla del Monte, aukščiausios vietoš, kur išlipę valgėme pusryčius "Romos" kavinėje ir jau kitu keliu grįžome atgal Cordubon.

Apylinkės nepaprastai gražios: slėniai, upeliai, ežerai, kelias vingiuotas kaip gyvatė, žmonės iš visų kampų atvykę čia atostogauja po kalnus. Šoferis vis aiškina apie miestelių istoriją. Čia ant kalno pastatyta vėliavoms pakelti vieta, čia pakelėj kryžius, kur žuvo jaunuolis automobilių lenktynėse.

Iš Cordubos važiuojame toliau per kalnuotą ir įdomią Alta Gracia apylinkę, kur autobusus pakilęs virš ežero kranto, pamažu apvažiavo visą ežerą. Jei tik šoferis leistų daugiau įsibėgėti mašinai ir nesustabdytų, tuojau mašina nuriedėtų į ežerą. Pirmą sykį važiuojantiems šiurpas nueina per nugarą.

Prie Calamuchito ežero pakrantės

Antros dienos popietėje mūsų autobusus įriedėjo į Villa Del Dique miestelį prie Calamuchitos ežero kranto į Tėvų Marijonų vasarvietę — mūsų bendrų atostogų vietą. Iškeltos Argentinos ir Lietuvos vėliavos pasitiko mus. Nors ir visi pavargę iš kelionės, bet tuojau skubėjom pasimaudyti į ežerą, nuplauti kelionės dulkes.

Sekančią dieną prasidėjo jau stovyklinis gyvenimas. Iš vakaro stovyklos vyriausybė padarė pranešimus apie bendrą tvarką: kiek miegoti, kada maudytis, kada valgyti, kur keliauti, kada sugrįžti atgal ir net kada eiti miegoti. Nors kai kuriems tai nelabai patiko, bet turėjo sutikti.

Kas rytą apie 8 val. suskamba didelis varpas, kuris pažadina visus iš saldaus miego. Paskui Mšios, po jų visi susirenka prie vėliavos. Lietuviškai trispalvei pakylant visi gieda Lietuvos himną, po to pusryčiai.

Laikas iki pietų buvo praleidžiamas dažniausiai prie ežero, besimaudant ir besikaitinant Kordubos saulutėje, kuri gana stipri: kai kuriems "drąsuoliams" taip nudegino nugarą, kad paskui kelias dienas turėjo slapstytis nuo saulės spindulių.

Brazilijos ir Urugvajaus jaunimas sumanė pamatyti kaip teka saulė, todėl anksti rytą užkopė ant Calamuchitos kalno viršūnės ir tvirtino, kad toks buvęs įspūdis, jog nenorėję ir lipti žemyn, jei pusryčiai būtų jų nelaukę.

Pietų ir šiaip kitu laiku, kai būdavo daugiau jaunimo stovykloje, skambėjo nuolatos lietuviškos ir moderniškos muzikos garsai, kurie gerai nuteikė visus. (Mat, jaunimas mėgsta visada muziką). Su muzika eina valgyti, su muzika valgome ir su muzika užmiegame.

Kadangi vidudienio saulė čia labai spigina, tai visi pasilieka iki trijų valandų namuose, kaip šiame krašte yra įprasta: padaryti "siestą", tai yra pailsėti. Tuo laiku kas sau skaito laikraščius, kas rašo laiškus, kas

Jaunimo grupė prie stovyklos namo. Vidury stovyklos vadovybė: kun. Jonas Šviedrys, kun. Aug. Steigvila, mokyt. Ona Keirelienė ir stud. Ernestas Paršelis.

Jaunimo grupė kalbasi. Baltu apsiaustu kun. Aug. Steigvila, stovyklos vadovas.

kalbasi su draugu, kuris šalia guli, kas kuria naują poeziją laužui.

Apie ketvirtą valandą išeinam arba išvažiuojam kasdien visi kartu aplankyti kokią gražią vietovę. O tų vietovių čia tiek daug ir labai įdomių: ežero viešbutiai, paežerės tvenkinys su parkais ir pasivaikščiojimais, aplinkui kalnai, toliau kiti miesteliai ir Santa Rosa upė, vis tai gražiausios Calamuchitos vietos, kurios sutraukia tiek vasarotojų iš visos Argentinos.

Diskutuojuame problemas

Kas vakarą prieš vakarienę nuleidžiamė vėliavą, giedant "Marija, Marija", prisimindami Lietuvos pa-pročius, kuomet stovyklautojai užbaigdami savo dienos darbus ta pačia giesme nuleisdavo vėliavą.

Tuo po vakarienės būdavo diskutuojamos įvairios problemos. Iš stovyklos vadovybės kuris nors išdėstydamas problemą ir visi įsijungdavo į diskusijas. Pavyzdžiui, buvo diskutuojami šie klausimai: ar lietuvių jaunimui dera organizuotis, kaip pasiruošime III-jam kongresui San Paulo, kuris įvyks kitais metais, ką manyti apie partizanų kovas Lietuvoje, koks turi būti jaunolis katalikas, kokį jis nori matyti savo dvasios vadovą ir taip toliau.

Po diskusijų paprastai eidavome pasivaikščioti, arba prie muzikos pasižodavome. Juk jaunimas mėgsta judėti. Vėl kitais vakarais sukūrė laužą, išpildėme įvairią programą, ypač įdomus laužas buvo išleidžiant brazilietes mergaites.

Iš Brazilijos buvo atvykusios šios mergaitės: Antonia Sejūnaitė, Rima Steponaitytė ir dvi sesės Irenė ir Julija Šimonytės, labai nuoširdžios ir pavyzdingos mergaitės, kurios gražiai visą laiką kalbėjo lietuviškai. Joms išleisti buvo suruoštas tas gražus laužas su menine programa, kurioje pasirodė Buenos Aires, Montevideo ir Rosario studentai, o taip pat ir pačios Brazilijos lietuvaitsės su kupletais.

Asado pietūs ir pamaldos lietuviams

Vos tik atvykę ir apsipratę su nauja aplinka, suorganizavome asado pietus, į kuriuos sukvėtėme visus Rumipal ir Villa del Dique lietuvių. O išgirdę apie studentų stovyklą, į ją atidardėjo net iš pačios Kordubos p. Jozpaitis, arch. Tumosa su žmona ir ponai Bendinskai.

11 val. stovyklos koplyčioje įvyko lietuviams pamaldos, kuriose visi studentai giedojo lietuviškas giesmes ir kun. A. Steigvila pasakė pamokslą apie lietuvių vienybę. Tuoju po pamaldų prasidėjo asado pietūs, kuriuose be Rumipal ir Villa Del Dique lietuvių dar buvo pakviesti ir vietos svarbesnieji asmenys, kaip to miestelio burmistras, teisėjas ir kiti veikėjai. Labai draugiškoje ir linksmoje nuotaikoje visi kartu pavalgė asado (tai yra keptas avinukas). Asado kepė p. K. Stankūnas, padedant mūsų studentams, o į stalą nešė ir patarnavo stovyklos vadovybė. Pavalgius asado, prie ponios Petrokienės skaniai paruošto torto buvo pasakytos kelios kalbos, o jaunimas iš kiekvieno krašto sudainavo po kelias lietuviškas, ispaniškas ir portugaliskas dainas.

Kiti asado pietūs tik jau be svečių įvyko prie Santa Rosa upės kranto. Vietos lietuviai: Jonas Baltrušaitis, Kaz. Stankūnas ir Pilypas Vaitkevičius savo autais nuvežė mūsų jaunimą prie upės. K. Stankūnas su jaunimu kepė asadą, kurią jis ir padovanojo. Prie upės visi labai naudingai praleido visą dieną, atsigaudami grynu oru bei vandeniu. Toks gražus šitų lietuvių gestas padėjo mums praleisti gražiai dieną.

Ekskursija į šveicarišką Cumbrecitą

Viena iš įdomiausių ekskursijų buvo į Cordubos kalnus — Cumbrecitą, šveicariško grožio kurortą. Kelias vedė per uolas ir klonius, kol viename slėnyje kaip ant delno išlindo Cumbrecita — vokiečių ku-

rortinė vietovė, prisišliejusi prie kalnų papėdės. Visi namai pastatyti vokiško stiliaus — su aukštais ir gražiais balkonais, iš kitos pusės kalnų upelis čiurlendamas sukelia tikrą kalnų idiliją.

Idomiausia, kad į kurortą gali įvažiuoti tikrai lengvesnės mašinos, nes tiltas labai siauras. Todėl teko mūsų autobusą palikti prie tilto ir pėsčiomis keliauti. Be to prie tilto yra užrašas, kuriuo draudžiama dainuoti, kurti ugnį, daryti piknikus, kad nedrumstų kalnų ramybės atostogaujantiems.

Mūsų grupė užsimanė įkopti į aukščiausią kalną. Bet tik nežymiam skaičiui pavyko įkopti į 2 km. aukštį, kiti liko žemiau ir maudėsi. Pietus visi kartu suvalgėme prie tilto. Grįždami visi buvom jau pavargę.

Stovyklos laikraštis "Calamuchitos Spygliai"

Visos stovyklos apvainikavimas buvo išleidimas stovyklos laikraščio, pavadinto "Calamuchitos Spygliai", kuris buvo perskaitytas per laužą užbaigiant stovyklinį gyvenimą. To laikraščio skiltyse pasirodė patys gambiausi mūsų poetai ir rašytojai, kurie iš stovyklinio gyvenimo momentų išrinko pačius įdomiausius ir juos pateikė publikai, susirinkusiai atsiveikinti su stovykla.

Ne vienas stovyklautojas nepaliko nepaliestas "Calamuchitos Spyglių" korespondentų. Mat, geriausia proga yra prie degančio laužo liepsnų "padeginti" kai kurių silpnumus ir keistumus, kurie stovyklinio gyvenimo metu išeina aikštėn. Net stovyklos vadovybė buvo gerokai "pabadyta".

Geriausieji korespondentai to pačio laužo metu buvo apdovanoti už savo kūrinius. Pirmąją premiją laimėjo urugvajietis Edmundas Andriuskevičius, kuris gavo Guerreschi knygą "Don Kamilius". Antrąją premiją paėmė "Cuarteto dinamico" grupė, susidedanti iš Buenos Aires mergaičių: Audra Deveikytė, Angela Kapočiūtė, Rasa Kairelytė ir Lucija Sudniūtė, kurios gavo Lietuvos istoriją ir po šokolado plytelę, o trečioji premija atiteko Rapolui Paršeliui, kuris gavo Pilos romaną "Siela už sielą". Tuo pačiu metu premija buvo įteikta ir lauže dalyvavusiems vengrų skautams, kurie padainavo. Jiems buvo įteikta knyga "Lituania 10 que fue 10 que es" ir saldinių. Taip pat premiją gavo į aukščiausią vietą užkopusieji Cumbrecitoje. Rima Steponaitytė iš Sao Paulo ir Paulius Debesis iš Montevideo miesto.

Prie laužo buvo sudainuota šeiminių garbei "Buvo gera gaspadinė", kunigų garbei — "Du broliukai kunigai", Jono Gasiūno garbei "Mano motulė". Rosarietis Juozas Kalainis padainavo keletą Argentinos liaudies dainų, pats palydėdamas su gitara. Po laužo buvo šokiai prie linksmos muzikos iki vėlyvos nakties.

Stovyklinio gyvenimo užbaiga.

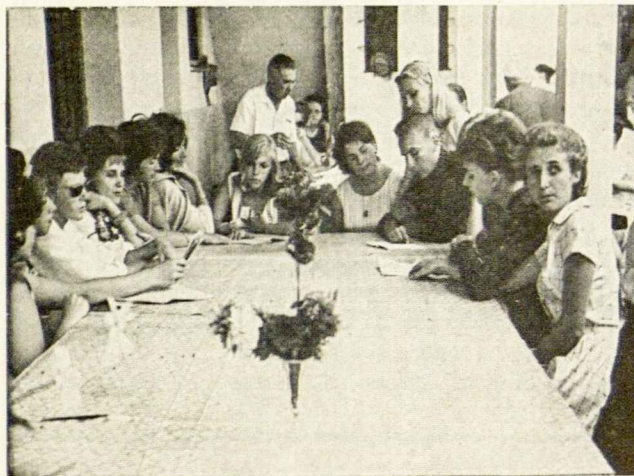
Po atsisveikinimo laužo dar liko visa diena, kuri buvo panaudota išvykti į ežero salas, tik gaila, kad iškilusi audra neleido pilnai pasinaudoti salos grožiu.

Vakare visi nuvyko į gretimą miestelį pas ponus Palšius, kur vasarojo nemaža lietuvių iš Buenos Aires, jų tarpe ir Čikštų šeima. Tenai visi kartu pabuvo, sudainavo lietuviškų dainų, pasisvečiavo ir p. Čikšto bei Pilypo Vaitkevičiaus buvo parvežti atgal į namus.

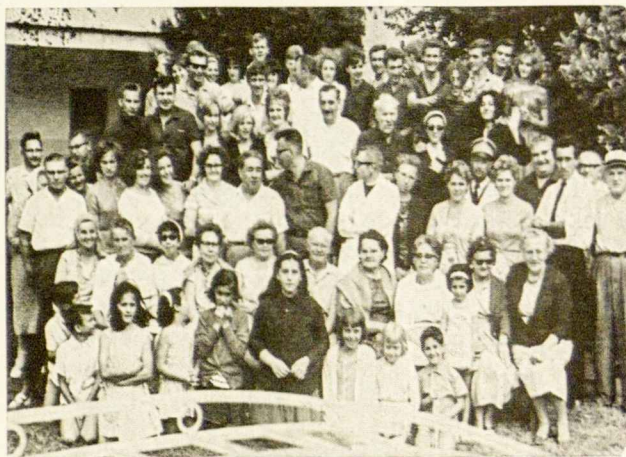
Paskutinę stovyklos dieną iš ryto buvo atlaikytos padėkos Mišios, kuriose buvo prisiminti visi stovyklos

geradariai: ponai Stankūnai, virėjos, užjūrio lietuviai, kurie savo auka įgalino padaryti šią stovyklą taip įdomią ir malonią: tai D. Sungaila, buvęs Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininkas, Toronto Tėvų Pranciškonų parapija, Š. Amerikos Ateitininkų Federacija ir kiti.

Paskutinę dieną prie garbės stalo pietų metu sėdėjo ponai Stankūnai, vasarvietės geradariai, stovyklos virėjos Pranciška Gailiūnienė ir Rozalija Kazeliūnienė, kurios taip gerai virė, buvo apdovanotos vazomis,

Uragvajaus lietuvių jaunimo grupė ruošiasi dainuoti.

Jaunimo stovykla su vietos lietuviais ir svečiais stovyklos kieme po "asado" pietų.

stovyklos ekonomas Jonas Gasiūnas, kurį kasdien pristatė maisto produktus ir paruošė kurą, gavo dovanų — knygą.

Per pietus visų buvo pakili nuotaika. O jau apie 7 val. vakaro visi susėdome į "Coltos" didelį autobusą ir atsisveikinome su Calamuchita, pilna gražiausių prisiminimų. Sudiev Calamuchita! Gal nevienam atsisveikinant riedėjo ir gaili ašarėlė, paliekant tas gražias vietas.

Taip užsibaigė pirmoji Pietų Amerikos Lietuvių Jaunimo vasaros stovykla. O kita's metais esame pakviesti vykti į San Paulo III Lietuvių Kongresą ir tenai praleisti kartu su Brazilijos lietuvių jaunimu vasaros atostogas.

Argentinietis

DALIA KATILIŪTĖ

Studijuoja psichologiją trečius metus
Jėzuitų Creighton Universitete, Oma-
ha, Nebraska.

Simbolizmas šiose dienose

Nėra neįdomių dalykų, yra
tik nesidominčių žmonių.

G. K. Chesterton

Turiu prisipažinti, kad ši Chestertono mintis neturi jokio tiesioginio ryšio su šio straipsnio tema. Norėjau tik ją patraukti dėmesį, ir įtikinti Tave, mielas kolega ir skaitytojai, kad nors teologijai, psichologijai ar antropologijai ypatingo patraukimo nejauti, vis dėlto ir tose šakose gali rasti įdomumo. Jau vien dėl to, kad pradėjai šį straipsnį skaityti, žinau, kad esi naujom idėjomis žingeidus, todėl tikiuosi, kad skaitysi ir toliau.

Pereitam šimtmečio mokslo pasaulis atsibudo ir atmetė visas mistines, okultines idėjas ir simbolius, kaip nerealius ir nevertus akademinio dėmesio. Klestėjo racionalizmas ir materializmas. Tačiau, neilgai trukus, jau pradžioje šio šimtmečio pasirodė reakcija prieš tą sausą pozityvizmą ir logikos ir proto kultą. Bene vaizdingiausias to pavyzdys, tai pereitos poros dešimtmečių laikotarpyje išbujojęs abstraktus menas, simbolinė poezija, ir tt. Su psichologijos augimu, ir ypač psichanalizės užtarnautu ar neužtarnautu išpopuliarėjimu, žodžiai kaip "simbolis, sąmonė", mėtosi kasdieninė kalboje. Džiaugiasi Freudo pasekėjai didžiuoju savo mokytojo atradimu, ir dažnai neprisimena ar neįžvelgia fakto, kad simboliai turėjo svarbią rolę kiekvienoje kultūroje nuo istorijos pradžios; kad graikų filosofai jau svarstė apie sąmonę; kad Leibnizas ir Šopenhaueris jau buvo įdomias teorijas sukūrę apie sąmonės egzistavimą ir jos veiksmus; kad Herbart buvo sukūręs net matematinę sistemą išaiškinti konfliktą tarp idėjų, kurios stengiasi iškilti iš sąmonės į sąmoningumą.

Beveik galima sakyti, kad simbolizmo istorija yra tokio senumo ir tokios plačios apimties, kaip pačios žmonijos istorija. Kažkodėl tik Europoje, ar geriau tariant tik vakaruose, pereitame šimtmečiuje pasirodė stiprus nusiteikimas prieš simbolius, ir bendrai, prieš racionališkai neperžvelgiamus reiškinius. To negalima pastebėti rytų kultūrose, nei tose, kurias vadinam atsilikusiomis, nei plačiausia išsivysčiusiose. Ne vakarietiškoje tautos simbolizmas tiesia linija iki dabar visada užėmė svarbią vietą.

Įdomu, kad daugelio rytų ir Afrikos tautų iškilimas tarptautinėje svarboje sutampa su atgijusiu vakariečių susidomėjimu simboliais. Manau, kad tiesioginio ryšio tarp tų dviejų reiškinių nėra, bet tai tikrai laimingas sutapimas. Kai seniau simbolių kilmių ir prasmų studija buvo gal įdomus, bet daugumai mažai praktiškos vertės turįs dalykas, tai dabar, su minėtų tautų politiniu ir ekonominiu iškilimu, simbolizmo supratimas pasidarė ne tik naudingas, bet beveik reikalingas tam, kuris nori suprasti rytiečio elgesį jo galvosenos pažinimu, ir pažinti galvoseną per jo tautos literatūrą.

Tačiau ir vakaruose simboliai plačiai naudojami kasdieniniame gyvenime, tik gal su skirtumu, kad rytietis pažįsta ir pripažįsta simbolį kaip tokį, gi vakarietis simbolio vardą pats nuo savęs droviai slepia. Fantastiškos istorijos apie amžinos jaunystės šaltinius, apie pietų Pacifike tūnančias "kaip žali emeraldai ant pla-

taus marių delno" nuostabias salas, kuriose kasdienybė nevargina, meilė niekad neišblėsta, mergaičių grožis amžinai žavi akis, tai vis simboliškai apgaubtas rojus troškimas. Romantiškos baladės ir pasakos savo charakteriuose simbolizuoja dainuotoją ar pasakotoją, bet ne kasdieninį, pilką, bet idealuose įsikūnijusį. Ir koks žmoguje stiprus tas simbolinio pabėgimo į nerealiybę troškimas buvo vaizdžiai įrodyta pasaulinio karo metu, kada kariai net apkasuose save gaivino dainomis, net pabėgėlių stovyklose atiduodavo taip sunkiai gaunamą skanėstą už valandą užsimiršimo vaidinimą, pasakoj.

Simbolio tikslas — kartu ir išryškinti, paaiškinti, ir vėl apgaubti paslaptimi. Yra dalykų, kuriuos galutinai išaiškinti nėra įmanoma. Apie juos galima kalbėti, aiškintis, bet pagaliau vistiek lieka paslaptis. Tuomet reikalingas yra simbolinis aiškinimas — prilyginimas reiškiniui ar daiktui, kuriuos jau pažįstame. Prilyginame ne tiek prie to daikto, kiek prie jo pasireiškimo, nes tik iš pasireiškimo veiksme ir apie pirmąjį dalyką šį tą žinome. Na, o jei galime lyginti veiksmus, iš jų galima spręsti ir apie pačias veiksmo priežastis.

Suprantant šią mintį, lengva pastebėti, kad Katalikų Bažnyčios liturgija gausi simboliškai, pavyzdžiui — sakramentai, tai bene svarbiausias pavyzdys taip pat suprant, kodėl jie taip dažnai naudojami. Tikėjimo pas-

lapstys ne visada protu, logika išnagrinėtinas. Čia pasirodo simbolių svarba žmonėms jų bendravime su Dievu. Jau nuo istorijos pradžios simboliai senose religijose buvo ypatingai svarbūs. Ir daugelis tų senųjų religinių simbolių, nors ir kiek pasikeitusiose formose, naudojami ir dabar.

Taigi yra dar viena priežastis simbolizmo studijai — platesnis religinių formų supratimas, gilesnis išvėgimas į tų formų kilmę.

Kaip minėjau, simbolizmu susidomėjimas ypač praejusį kelių metų tarpe gana didelis. Taigi ir rašyta apie tai palyginus nemažai. Mircea Eliade knygoje *Images and Symbols* įdomiai ir gana išsamiai analizuoja simbolizmo sąvoką ir apraiškas, ir nagrinėja labiau universalius, ypač religinius simbolius. *Pagan and Christian Mysteries* yra keturių rašinių iš Eranos Yearbooks rinkinys, kurio vardas neblogai paaiškina turinį. Garsiojo teoretiko-psichologo C. G. Jung knygoje *Psychology and Religion, East and West* yra vienas ypatingai vertingas straipsnis "Transformation Symbolism in the Mass". Pagaliau tėvas Gerald Vann, O.P. nuostabiai giliai, bet artimai kalba apie simbolizmą bažnyčioje šių laikų dvasioje, knygoje *The Paradise Tree*. Šios knygos gali būti pradžia susidomėjimo nuostabiai plačia ir vaizduotę pagaunančia amžių išminties dalimi.

julius tranaitis

Daina

Kun. Kazimieras Pugevičius,
SAS dvasios vadas, 1963 m. vasaros
stovyklos kapelionas.

*kartais man naktimis
vaidenasi jos veidas,
ir vėl nebeįstengiu
pažinti josios akių
ir jos plaukų spalvos,
bet jų nesistengiu atminti,
nes ne man priklauso,
nes jos lūpų nebučiavau,
ir jos tikrai nepažinau,
bet ko aš tikrai liūdžiu,
tai tų tylių gailių žodžių,
kurie sudaro dainą liūdną,
kaip mano jaunystė prarasta,
kaip tie laikai, kuriuos tėvai
primena, kad buvo vien vargai,
bet juos pakėlė ir dalinosi linksmai,
kai aš, tų metų būdamas
prieglobstyj šalies svetimos,
turėjau neigti aplinką,
kuri minkšta smaigianti
naikino tautos atmintį.
Užtai jaunystė prarasta
ir ta daina vis liūdna,
kurios bežadis refrenas
gražina į akis ašaras.*

NUO LENTYNOS

**Vlado Andriukaičio
"Audra Žemaičiuose"**

Šitos knygos vaizduojami įvykiai yra Vytauto laikų, kada žemaičiai kovojo su kryžiuočiais — iš Marienburgo apylinkės ir kitur atvykusiais. Buvo toks ginklanešys Fricas. Kai Fricas buvo mažas, kryžiuočiai padegė jo namus ir užmušė visą jo šeimą, išskiriant du brolius, kurie buvo išvykę kariauti. Vienas iš kryžiuočių vadų pasiėmė Fricą iš pasigailėjimo. Taip Fricas nežinojo, kad jo tikras vardas yra Audrius ir kad jis yra žemaitis — lietuvis. Ir Fricas globėjas, žinodamas, kad lietuviai kryžiuočių priešai, niekad Fricui neužsiminė apie gimimo vietą ar apie tėvus. Fricas buvo pakrikštytas ir užaugintas kaip visi kiti ordino berniukai. Išmoko puikiai karda valdyti, kalbėt visokiomis kalbomis ir skaityti, ir rašyti. Taip atsitiko, kad Fricas globėjas brolis Hansas buvo nusiūstas valdyti Ariogalos pilį, kuri buvo Žemaičiuose. Jis su savim pasiėmė ir Fricą. Jodamas į Ariogalą, Hansas prisipažino savo bendrakeleiviams, kad jo augintinis yra lietuvis. Netoli Ariogalos kompanija sustojo Otto Meerio smuklėje — "Palmos šakelėje". Žemaičiai nemėgo Otto Meerio, nes jis buvo vokiečių, ir daug kartų jo smuklę buvo užpuolę. Kai visi įėjo į vidų, Fricas lyg ir prisimindamas savo žmones, bandė kalbėti lietuviškai su lietuviais. Bet lietuviai, žinodami, kad kryžiuočiai daug šnipų turi, nenorėjo su juo nei prasidėti.

Staiga smuklėje subruzdėjo žemaičiai ir kryžiuočiai. Fricas įlėkė tuo momentu, kada Ariogalos senasis valdovas ruošėsi duoti mirties smūgį vienam beginkliam junikiui. Bet Fricas suspėjo ir davė kryžiuočiu mirtiną smūgį. Taip ir prasidėjo didelė kova, kurią žemaičiai laimėjo su dabar vadinamu Aurimu, pagalba. Išsigelbėjo brolis Hansas, brolis Bonifacas, keli tarnai ir Otto Meeris su savo paskutiniais trim sūnum. Kadangi Aurimas buvo susižeidęs, tai jis gyveno vado Mintauto troboje. Ten Aurimas įsimylėjo

Mintauto jauną dukterį Vigą. Viga buvo pažadėta Stuobriui, bet Aurimas sakė nugalėjęs vieną Stuobrį. Neužilgo atėjo pranešimas visiems vyrams rinktis pas kunigaikštį Vijeiką, aptarti karo reikalus. Aurimas nukeliavo su visais. Ten, nors ir susipažino su Stuobriu, bet negavo progos su juo eiti į kautynes dėl Vigos Ariogalos pilyje kryžiuočiai nerimavo. Jie žinojo, kad žemaičiai ketina juos užpulti, tik nežinojo kaip ir kada. Brolis Hansas bijojo išleisti kareivius, nes žinojo, kad žemaičiai gali staiga užpulti. Naktį į pilį atvyko du žemaičiai, senis su sūnum. Senis paaiškino, kad jis norįs pagalbos savo sūnų žmones apaminti. Brolis Hansas sutiko išleisti kareivių su vadu, broliu Bonifacu. Miške žemaičiai staiga užpuolė kryžiuočius ir išlaisvino du žemaičius. Įpykęs Bonifacas, norėdamas atkeršyti, puolė ir nežmoniškai žudė žemaičių sodybose palikusius žmones. Į belaisvius pateko Mintauto visa šeima. Tada kryžiuočiai apsistojo nakčiai atviroje vietoje miške. Ten brolis Bonifacas įsimylėjo Vigą, kada jo kareiviai girti šalo sniege. Brolis Bonifacas norėjo Vigai bloga padaryti, bet ji Viga nudūrė. Tada žemaičiai atėjo ir ištaškė paskutiniuosius kryžiuočius. Visi žemaičiai sugrįžo į Vijeikos pilį galutinai apsitarti. Aurimas, turėdamas gerą galvą, pasiūlė planą kaip nugalėti Ariogalos pilį, ir kuriam visi širdingai pritarė.

Ariogalos pily tuo tarpu vienas iš pabėgusių nuo ekspedicijos knechtų aiškino broliui Hansui, jog jis prisiekia matęs brolių Bonifacą ir visus kitus nužudytus. Bet staiga atvyko pranešimas, kuris knechtą padarė melagium. Sakė, kad brolis Bonifacas sugrįžta su šimtu lietuvių belaisvių. Brolis Hansas nežinojo, kad čia tikrai buvo persirengę žemaičiai. Jis plačiausia atvėrė pilies vartus ir pervėlai sužinojo teisybę. Įvyko nelygi kova, kurią žemaičiai laimėjo. Herojus buvo Aurimas, taip gudriai viską sugalvojęs. Gyvi išliko brolis Hansas ir jo tarnas Otto Meeris, o kiti buvo įmesti į kalėjimą.

Vėliau, Otto Meeris prisivogęs pabėgo. Žemaičiai gavo džiaugsmingą žinią, kad Vytautas stos su jais prieš kryžiuočius. Šią pranešimą pranešė Vytauto pasiuntiniai, Aurimo du broliai. Ten visi trys broliai susitiko ir linksmai pasikalbėjo. Vėliau Aurimas turėjo laiko nugalėti Stuobrį ir vesti Vigą. Otto Meerį nužudė Stuobrys, matydamas, kad Otto ketina užmušti Aurimą. Taip baigėsi ši labai įdomi ir graži knyga. Aš labai patarčiau visiems perskaityti, nes žinau, kad patiks.

Daiva Matulionytė

"LOST HORIZON"

Jau senokai skaičiau *Lost Horizon* knygą, parašytą James Hilton, išleistą Pocket Book už 35 centus. Nors seniai skaičiau, vistiek retkarčiais atsimenu knygoje pavaizduotą gražų slėnį, kuriame žmonės nesensta; Hugh Conway, knygos herojų, kuris buvo priverstas važiuoti į Shangri-La. Nors ten jam vėliau labai patiko, bet vis tiek draugo įkalbėtas pabėgo su juo, o vėliau ilgai jis ieško, kaip sugrįžti.

Ši knyga yra labai įdomi ir, jei kas nori pabėgti nuo ramybės ir paklaidžioti mintimis vaizduotės sukurtame pasaulyje, tai perskaitykite tą knygą.

Jonas Butvila

GAVENIOJE SIELAI REIKIA MĖSOS

Pasninkas tik dalis gavėnios. Jei gavėnios metu kūnui liepiame truputį pabadauti, tai tik dėl to, kad šiuo metu geriau duotume valgyti savo dvasias. Štai keletas knygų, kuriose dvasia ras sau maisto.

Kardinolo Emmanuel Suhard laiškas "The Church today — growth of decline?" (vertimas iš prancūzų Fides D-1, 95 cent) tikrai vertas tavo dėmesio. Čia rasi stiprų pasiskaidymą apie Bažnyčią — kas ji yra, kuo ji turėtų būti, ir kokia tavo vieta joje.

Sukrečianti knyga, kuri vers tave klausti — kas yra mano artimas? —

tai **Carolina Maria de Jesus** dieno-raštis **"Child of the Dark"**. Šioje knygoje tu pamatysi Sao Paulo lūšnynų pasaulį. Pagal autorę: "Aš skirstau Sao Paulo taip: gubernatoriaus rūmai yra salionas. Burmistro įstaiga yra valgomasis, o miestas yra sodas. O favela (lūšnynas) yra kiemas, kuriame metama atmatos". Gyvenimą faveloj apibūrina dieno-raščio ištrauka: "Skerdykla savo atmatų duobę apipylė kerosinu, kad favelados ne'eškotų mėsos. Aš šian-dien neturėjau pusryčių ir vaikščio-jau pusiau apsvaigus. Bado apsvaigi-mas yra blogesnis negu alkoholio. Alkoholio apsvaigimas mus verčia dainuoti, bet bado mus verčia dre-bėti. Aš žinau kaip baisu turėti tik orą pilvė". Knygą galima gauti ki-šeninėje laidoje Signet P2350 — 60 €.

Minčių, kurios rodo, ką reiškia artimo meilė, rasi prancūzų kuni-go **Michael Quoist** knygoje **"The Meaning of Success"** (vertimas iš prancūzų — Fides Publishers, Not-re Dame, Ind., 1963 \$4.50). Knyga turi keturias dalis: Žmogus, Žmo-gus ir jo gyvenimas, Žmogus ir kiti, Žmogus ir jo gyvenimas Kristuje. Knyga suskirstyta mažais skyriais — kviečia kasdien nors keliom mi-nutėm stabtelėti ir pagalvoti apie sa-vo gyvenimo prasmę.

To paties autoriaus nuostabi kny-ga **"Prayers"**, Sheed and Ward, New York, 1963, \$3.95. Čia mūsų kasdieninio gyvenimo maldos, kurio-mis autorius mus moko, kaip kalbė-tis su Dievu. Štai vienos maldos iš-trauka:

"Viešpatie, tu esi baisus!

Tai tu stovi laukdamas eilėje duonos,

Tai tu valgai atmatas,

Tai tu esi kankinamas alkio ir miršti bado,

Tai tu miršti vienišas kampe, bū-damas tik dvidešimt šešių metų. Kai kitam didžiosios pasaulio sa-lės kampe — su kai kuriais mū-sų šeimos nariais — aš valgau, nors esu alkanas, aš valgau tai, kas reikalinga tau išgelbėti".

Ši knyga būtų graži dovana drau-gui ar mylimam asmeniui.

Maža, bet tavo dėmesio verta **Karl Rahner** knygutė **"Encounters with Silence"** (vertimas iš vokiečių, Newman Press, 95 centai). Ar kny-

SVEIKINAME

Dr. Vytautas Gylis

VYTAS GYLYS gimė 1927 me-tais Kaune ir ten 1944 metų pavasa-rį pabaigė gimnaziją. Gyvendamas Vokietijoje, jis 1946-1948 metais studijavo architektūrą Technische Hochschule Darmstadt. 1948 metais, atvykęs į J.A. Valstybes, apsigyve-no Chicagoje, kur kelis metus dir-bo kaip darbininkas ar braižytojas, vėliau pradėjo studijuoti matemati-ką: 1951 metais baigė Roosevelt University B.S. laipsniu, o 1953 m. Northwestern University gavo M.S. laipsnį. 1953-1956 ir 1960-1963 me-tų periodais studijavo University of Illinois, jame kartu dirbdamas kaip graduate teaching ar research as-sistant. Tame universitete, parašęs tezę pritaikomoje matematikoje pa-vadinimu "Deterministic Machines with Apparently Random Output", jis 1963 įsigijo Ph. D. laipsnį.

1956-1960 metais dirbo aviacijos ir elektros pramonėje. Šiuo metu dir-ba vienoj telefono firmoje Chicagos apyl'nkėje.

Į ateitininkus įstojo dar gyvenda-mas Vokietijoje. 1949-1953 metais priklausė Chicagos studentų ateiti-ninkų draugovei ir kurį laiką buvo jos valdybos nariu. Taip pat buvo Liet. Studentų Sąjungos nariu ir ke-lis metus dirbo jos centrinėje val-dyboje.

Yra vedęs Danutę Černiūtę ir au-gina tris vaikus: Vytautą, Saulių ir Iną.

naująjį daktarą!

ga tau duos naudos, spręsk iš šios ištraukos (p.19):

"Aš noriu kalbėti su Tavimi apie mano maldą, Viešpatie. Nors man daug kartų atrodo, kad Tu nelabai klausaisi, ką aš noriu Tau pasakyti mano maldose, prašau manęs dabar atidžiai paklausyti.

...Taip dažnai aš skaitau mano maldą kaip darbą, kurį aš turiu atlikti, pareigą, kurią turi išpildyti. Aš ją "sutvarkau" ir tada atsleidžiu, patenkintas, kad tai jau atlikta. Kai

aš meldžiuosi, aš esu "pareigose", vietoj būti su Tavimi.

Taip, tai mano malda, aš prisi-pažįstu. Bet mano Dieve, man sun-ku galėtis, kad aš taip blogai mel-džiuosi. Kaip gali žmogus kalbėti su Tavimi? Tu esi taip tolimas ir pa-slaptingas. Kai aš meldžiuosi, man atrodo, lyg kad mano žodžiai d'ngs-ta kokiam labai giliam tamsiam šu-liny, iš kurio niekad negrįžta nei ai-das, kuris man užtikrintų, kad jie pataikė į Tavo širdies dugną".

Skausmas

*Tyliai plaukia mano dainos
Padebesiais toli, toli.
Liūdnai skamba jų aidas
Tamsioj, tuščioj naktį.*

*Atskriski, berneli, kuo galint greičiau,
Erelis sparnais atplasnoki.
Neleiski žvaigždei aukštai mirgančiai
Tave sužavėt, pavilioti.*

*Matau, jis išgirdo dainas.
Sakalų keliais jis atjoja.
Ir šypsos išplėtos rankas
Ir... bet kodėl jis sustoja?*

*Aš čia, berneli, aš čia.
Ar negirdi? Nejauti mano skausmo?
Ašarų ir ilgesio pilna širdis —
Bernelio aš jau nebsulaukiu.*

Mirga Pakalniškytė

Tasai mano
draugas,
kas skaito
"Sūkuri"!

S

Ū

K

U

R

Y

S

Aš tave irgi
myliu; bet ką
motinėlė sakys?

Pesimizmas

*Tyla,
Tamsa,
Audra,
Bijau.*

*Baugu,
Baisu,
Niūru,
Negaliu.*

*Mąstau,
Nežinau,
Radau,
Manau.*

*Mirtis,
Viltis,
Išeitis —
Matau.*

*Patrimpas
Prapuolenis*

"Lord of the Flies"

"Musių Viešpats" yra liūdna ir slegianti novelė, iš kurios buvo pastatytas niūrus, savotiškas ir drauge įdomus filmas.

Veiksmas vyksta žmonių negyvenamoje saloje. Veikėjai yra paprasti anglų mokiniai, kurie karo metu yra evakuojami iš Anglijos. Sudužęs lėktuvas nukrenta ant salos. Vaikai lieka visai vieni, be globėjo. Knygos turinyje aprašomi nuotyčiai, kurie lydi vaikus iki sugyvlėjimo prieš jų išgelbėjimą.

Knygos autorius William Golding šitaip apibudina knygos tema: Pasakojimas bando atsekti bendruomenės defektus, ieškodamas jų kilmės žmogaus prigimtyje. Morale rodo, kad bendruomenės forma pareina nuo atskirų individų prigimties, ne nuo kokios politinės sistemos.

Visa knyga yra simboliška. Suaugęs žmogus, nors atrodo didingas ir garbingas, bet tikrumoje yra paskendęs tokiam pat blogyje, kuris yra simboliškas vaikų gyvenimui saloje.

Suaugęs, jūros karininkas, pertraukęs žmonių persekiojimą, pasiruošia paimti vaikus nuo salos laivu, kurio tikslas yra sugauti savo priešą ir jį nužudyti. Bet kas išgelbės suaugusį ir jo karo laivą?

Autorius vartoja simbolizmą. Pagrindinė simbolinė figūra "Lord of the flies" yra tas pats kaip hebrų "baralzevuv", kas reiškia demoną, velnią, kuris pasiryžęs sukelti žemėje isteriją ir paniką.

Knygos turinys yra kova tarp Ralph, civilizacijos simbolio, ir Jack, kuriame laukinė jo prigimtis auga ir pagaliau išsiveržia paviršium. Jis yra blogų jėgų vadas saloje, jėgų, kurios lyginamos su tokiomis pat jėgomis plačiame pasaulyje.

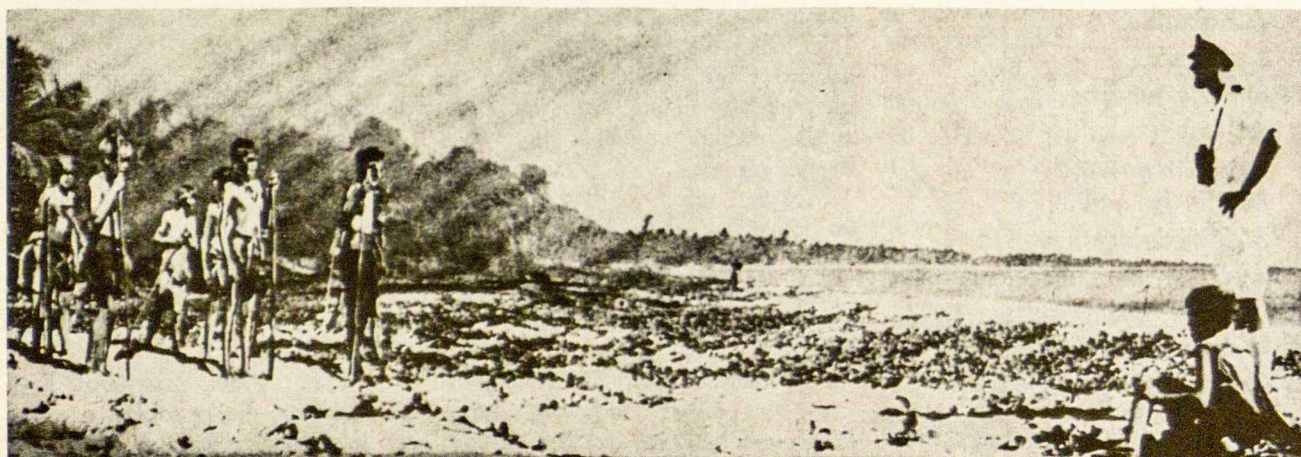
Aukščiausia įtampa Ralpho ir Jack kovoje yra kiaulės užmušimas. Kiaulės galva nupiauta ir pasmeigta ant pagalio, nusmailinto abiejuose galuose ir išmeigto į žemę. (Mirtis, kuri buvo planuota Ralphui knygos gale, kaip tik įvelia tokį pagalį, nuaštrintą abiejuose galuose).

"...galva ten kabėjo, žemyn pagaliu bėgo truputis kraujo. Berniukai instiktyviai pasitraukė; miškas buvo labai tylus. Jie klausėsi ir garsiausias garsas buvo mūsų zirzimas prie galvos".

Šitas įvykis atpalaidavo visas mirties ir velnio jėgas saloje. Po šito, daugiausiai simboliškas dalykas knygoje yra berniuko Simono "pasikalbėjimas" su kiaulės galva. Galva lyg ir sako jam: "Tu žinotai, ar ne, kad aš esu tavęs dalis? Tu negali manęs nei medžioti nei manęs nužudyti".

Knygoje palyginama ir parodomas tas ryšys, kuris yra tarp nekalto paviršiaus ir didelių gilumų vidaus.

Leonas Valaitis

Tiriąs pranešėjas

Mūsų tiriąs pranešėjas žinojo, kad yra daug dalykų šiame pasaulyje, kuriais Jūs galite būti nepatenkinti. Todėl jis Jums pastatė šitą klausimą: "Kas tau labiausiai nepatinka?" Čia yra keli atsakymai:

— Man labai nepatinka, kai mano tėveliai man neleidžia eiti kur nors tik todėl, kad aš esu per jauna. Jie žino, kad aš nesu jauna, bet jie negali sugalvoti kitos priežasties, kodėl aš negaliu eiti, ir sako, kad aš esu per jauna.

— Man nepatinka berniukai, nes jie yra nemandagūs, nenuoširdūs ir savim patenkinti.

— Mano sesuo yra gera matematikė, o man nepatinka matematika. Taip man nepatinka, kad žmonės galvoja, kad aš taip pat esu gera matematikė ir stebisi, kad man ji nesiseka.

— Man nepatinka, kad aš, nesvarbu kiek daug namų darbų turiu, vistiek turiu išplauti lėkštes.

— Man nepatinka, kad berniukai, susirinkę, kalbasi tik apie mergaites. Atrodo, lyg jie negali sugalvoti įdomesnio dalyko, apie kurį galėtų kalbėtis.

ŽVAIGŽDĖS

Šypsojosi,

Žaidė,

Šnibždėjo linksmai.

Paslapčių knygas

Jos sklaidė.

Nereikėjo

Šviesos joms

Ar knygų sunkių.

Tamsaus debesio

Šešėlis jas gaubė.

Žodžiai dainų jų

Aidi per amžius skardžiai:

"Tamsi, juoda naktis

Ir žvaigždė viena.

Gyvenimo pasaka baigta".

Mirga Pakalniškytė

— Man nepatinka, kad mano kambarys yra toks šaltas, kai aš atsikeliu anksti rytą.

— Man nepatinka, kad viena mergaitė visą laiką niūniuoja biologijos klasėje. Ji sėdi šalia manęs ir neleidžia man susitelkti.

— Aš nemoku čiuožti, bet noriu išmokti. Man nepatinka, kad tokie maži berniukai, pamatę, kad aš dar nemoku čiuožti, pradeda stumdyti mane, kad aš parvisčiau.

— Man labiausiai nepatinka mokykla, nes man nepatinka mokytojos, o man nepatinka mokytojos, nes man nepatinka mokykla.

— Man nepatinka, kad mano vyresnioji sesuo galvoja, kad ji yra išaugusi ir pradeda vaidinti, kad ji yra didelė.

— Man nepatinka, kad, nesvarbu kiek aš mokaus, mokytojai vis išgalvoja tokius klausimus, kuriems aš nežinau atsakymų. Taip aš gaunu blogesnius pažymius.

— Man nepatinka mokytojai, kurie duoda man namų darbus. Aš manau, kad aš esu per gabus šitaip nereikalingai laiką leisti.

— Man nepatinka, kad kartais mano draugai moksleiviai elgiasi, kaip maži vaikai.

— Man nepatinka tokie žmonės, kurie neapsigalvodami greitai supyksta.

— Aš pykstu, kai keisti žmonės manęs klausia keistų klausimų, kad galėtų įdėti į keistus laikraščius.

— Man nepatinka žmonės, kuriais negalima pasit'kėti, ir kurie kalba.

TLRIĄS PRANEŠĖJAS vėl sugalvojo klausimą, kuriuo galėtų ne tik trukdyti jaunuolius, bet ir sužinoti, kokiame pasaulyje jie norėtų gyventi.

Mokykla apima didžiausią jaunuolio gyvenimo dalį. Mokyklos pirmieji veikėjai yra mokytojai, todėl Tyriąs Pranešėjas ir klausia: "Kokie mokytojai tau labiausiai patinka?"

Į tą klausimą gauti šie atsakymai: — Man patinka mokytojai, kurie leidžia mokiniams diskutuoti apie

MAMA

Baltas, minkštas

Patalas.

Žvaigždėtas dangus.

Šypsnys ramus.

Mama.

Diena saulėta.

Platūs, žaliuojo

Laukai.

Pavasaris lakus

Gimdo sapnus.

Mama.

Akys rūpestingos.

Šaltas vėjas.

Lyjanti diena.

Širdis liūdna.

Mama.

Mielos akys.

Šiltas, saugojantis

Glėbys.

Šaltas lašas rasos.

Neišlėksiu niekados,

Mama.

Mirga Pakalniškytė

praeitą kursą, ir kurie yra tokie draugiški, kad mokiniui nereikia bijoti iškelti klausimą ko nors paklausti.

— Man patinka tokie mokytojai, kurie yra protingi ir neperkrauna mokinių nereikalingais darbais.

— Man patinka mokytojai, kurie pasako iš anksto apie planotą patikrinimą.

— Man patinka mokytojai, kurie — a—a—a — sunku pasakyti. Žinai, man patinka tokie mokytojai, kaip Č.A.L.M. lietuvių kalbos mokytojas.

— Man patinka mokytojai, kurie dažnai juokiasi ir juokus krečia ir kurie žino, kada būti rimtiems ir kada būti linksmiems.

— Man patinka mokytojai, kurie moka suvaldyti klasę.

— Man patinka mokytojai, kurie yra kaip Mr. Novak.

— Man nepatinka mokytojai.

— Man patinka mokytojai, kurie klasėje per daug nerėkia.

— Man patinka mokytojai, kurie vaidina, kad yra griežti, bet visada nusileidžia.

— Man patinka mokytojai, kurie yra linksmi ir moka įdomiai ir linksmiai praveisti pamokas.

TRUPUTĮ PAGALVOK

paruošė V. Narutis

KLAUSIMAI

1. Buvo kartą tinginys, vardu Petras. Jis darbo jokio imtis nenorėjo. Tik vieną sykį, norėdamas užsidirbti pinigų, jis pradėjo kapoti malkas. Padirbęs kelias minutes, jis labai pavargo ir atsisėdo ant žemės. Prie jo greit atėjo toks žmogelis ir jam tarė: "Kodėl tu čia taip sunkiai dirbi? Ateik, ir greit pasidarysi turtin gas?"

Ten yra upelis. Kai tu vieną sykį pereisi tavo turtas padvigubės. Bet už tai tu turėsi man užmokėti \$20".

Petras sutiko.

Jis perėjo upelį vieną kartą ir jo turtas padvigubėjo, bet jis turėjo žmogui užmokėti \$20. Perėjo upelį antrą kartą ir vėl tą patį padarė. Perėjo trečią sykį, ir jo turtas vėl padvigubėjo, bet žiūri — kad sumokėjus \$20 jam nebeliko pinigų.

Kiek pinigų turėjo Petras prieš jam pradėdant eiti per upelį.

2. Atėjo į klasę mokytojas su krūva sąsiuvinų. Jis ėmė ir juos padalino šiuo būdu:

Pirmam mokiniui jis davė šešadalį visų sąsiuvinų ir dar vieną.

Antram mokiniui jis davė šešadalį visų sąsiuvinų ir dar du.

Trečiam mokiniui jis davė šešadalį visų sąsiuvinų ir dar tris. Tokiu pat būdu jis išdalino visus sąsiuvinus ir visiems po lygiai.

Kiek buvo sąsiuvinų?

Kiek buvo klasėje mokinių?

3. Yra toks skaičius, kad prie jo pridėjus 5, jis lygiai dalyjasi iš 5.

Jei pridėsi 6, dalinsis lygiai iš 6. Jei pridėsi 7, dalinsis lygiai iš 7.

Tokių numerių yra daug. Surask nors vieną.

4. Beeidamas gatve, sutikau šešis savo draugus. Jie turėjo 5 sausainius ir norėjo, kad aš jiems juos lygiai padalinčiau. Jie man sausainių neleido pjaustyti į mažesnius gabaliukus, kaip $\frac{1}{4}$.

Kaip reikia padalinti jiems sausainius?

5. Viename vaikų darželyje auklėtoja padėjo ant stalo krepšį su 8 obuoliais. Atėjo aštuoni vaikai ir visi pasiėmė po vieną obuolį. Bet krepšyje dar liko vienas obuolys.

Kaip galėjo vienas obuolys pasilikti krepšyje?

6. Kartą kupranugaris susikirto su arkliu lažybų. Arklys sakė, kad jei lėktuvas skris 600 mylių į šiaurę, 600 mylių į rytus, 600 mylių į pietus ir 600 mylių į vakarus, jis atskris į tą pačią vietą, nuo kurios pradėjo. Kupranugaris sakė, kad jis neatskris į tą pačią vietą.

Pabūkite teisėjais ir nuspręskite, kas laimės lažybas.

7. Kas pirmas pamatys saulės spindulius: Jonas, kuris žiūri į rytus, ar Algirdas, kuris žiūri į vakaruose stovinčius labai aukštus kalnus?

Jaunieji stovyklos sportininkai

ATSAKYMAI

Spręsti šią problemą reikės nuo galo.

Eidamas trečią kartą per upę Petras turėjo \$10, nes perėjus upelį jo pinigai padvigubėjo $(2 \times \$10 = 20)$, o sumokėjus po \$20 jam nieko nebeliko.

Jis eidamas antrą kartą turėjo \$15, nes kai jo turtas padvigubėjo, jis turėjo \$30 $(2 \times \$15 = \$30)$, o kai sumokėjo \$20, jis turėjo \$10, kaip mes jau įrodėm.

Jei eidamas antrą kartą jis turėjo \$15, tai prieš sumokėdamas \$20, jis turėjo \$35 $(\$20 + \$15 = \$35)$, o kai jo turtas dar nepadvigubėjo, jis turėjo \$17.50 $(\$35 : 2 = \$17.50)$.

Tai Petras turėjo \$17.50 prieš eidamas per upelį.

2. Jei mokytojas pirmam mokiniui davė šešadalį visų sąsiuvinų, tai atsakymas turi būti lygiai padalinamas iš 6. Tai sąsiuvinų galėjo būti 6, 12, 18, 24, 30, 36 ir t.t., nes jis lygiai dalijasi iš 6.

Norėdami sužinoti atsakymą turime numerius iš eilės išbandyti. 6, 12, 18, ir 24 netinka, nes juos visus negalime lygiai padalinti (pvz. $6 - 6 = 1$, $1 + 1 = 2$, $6 - 2 = 4$, ir nebegalime lygiai padalinti).

Lygiai galime padalinti tik 30.

Pirmasis mokinys gauna 6 sąsiuvinus $(30 : 6 = 5)$, $5 + 1 = 6$

Antrasis mokinys gauna sąsiuvinus $(24 : 6 = 4)$, $4 + 2 = 6$

Trečiasis mokinys gauna 6 sąsiuvinus, $(24 - 6 = 18)$, $18 : 6 = 3$, $3 + 3 = 6$). Ketvirtas mokinys gauna 6 sąsiuvinus $(18 - 6 = 12)$, $12 : 6 = 2$, $2 + 4 = 6$) ir Penktas mokinys gauna 6 sąsiuvinus $(6 : 6 = 1)$, $1 + 5 = 6$).

3. Numeris turi lygiai dalintis iš 5, ar pridėsi 5 ar ne, nes jei pridėsi 5 prie numerio, kuris nesidalina lygiai iš 5, jis vistiek nesidalins lygiai iš 5. Taip yra ir su 6 ir 7. Surasti atsakymą reikia dauginti $5 \times 6 \times 7 = 210$. 210 yra atsakymas.

4. Reikia 3 sausainius paimti ir kiekvieną padalinti per pusę. Gautus 6 gabaliukus reikia padalinti 6 berniukams. Kitus 2 sausainius reikia paimti ir kiekvieną padalinti į tris dalis, ir gautus 6 gabaliukus padalinti 6 berniukams.

5. Vienas vaikas pasiėmė 1 obuolį su krepšiu.

6. Kupranugaris laimėjo lažybas, nes pasaulio paviršius yra apvalas, ir todėl lakūnas neapksrido kvadrato, o kitą figūrą, daugiau apvalią.

7. Algirdas.

SPAUDOS APŽVALGA

Ši kartą kreipiuos daugiau į vyrukus, sutraukdamas straipsnį iš *Catholic Mind*, gruodžio mėn. 1963 m., parašytą Harvey Cox ir pavadintą "Playboy's Doctrine of Male". Amerikos visuomenės fenomenas yra, kad *Playboy* žurnalas per trumpą laiką įsigijo apie 1,000,000 pirkėjų ir per juos pasiekia daugiau skaitytojų negu visi rimtesni religiniai, kultūriniai, literatūriniai ir politiniai žurnalai imtinai. Klausimas kyla, kaip tai buvo atsiekta ir kas skaito jį. Skaitytojai yra jauni vyrai, 18-30 metų, kurie uždirba ir turi laisvalaikio, kuriems tačiau stinga vadovo į vyriškumą. Tokį charakterio formavimą atlikdavo anksčiau šeima, bet šitame taip greitai kintančiame gyvenime įsisąmonintos šeimos vertybės pasensta ir izoliuoja žmogų nuo gyvenimo tekmės, reiškia trukdo. Šeimos rolę perėmė už tai lygiaamžininkų grupė ir masinės komunikacijos priemonės. *Playboy* yra vadovėlis jaunam vyrui, be išsivysčiusio skonio, į naują rinkos pasaulį. Jis jam pasako kuo būti, kaip tai atsiekti ir net paguodžia, jeigu nepasiseka. Čia žurnalas seka "komikų" metodą, kurie pavaizduoja muskulingus vyrus ir pilnas moteris, o skelbimuose siūlo priemones, kuriomis daug liesnes skaitytojai gali įsigyti tokias išvaizdas. *Playboy* perima paaugusius komikų skaitytojus, kuriems savaime kyla problema rasti savo naują identitetą, kurie nori desperatiškai sužinoti, ką reiškia būti vyru. *Playboy* pastato jiems tokį vyro tipą: Jis niekad nesijaudina, mėgsta sportines mašinas, degtinę, hi-fi, knygų klubus. Jam reikalinga, kas paskutiniausia mada, bet jis neturi įsivelti, kad neatsilikėtų nuo mados. Už tai jo didžiausia baimė, kad jis netaisyklingai sumaišė gėrimą arba klausos pasenusio jazz'o, arba dėvi nestilingą kaklaryšį. *Playboy* apsaugoja nuo tokių "nuodėmių": Jis išleidžia dogmas, kurios autoritetingai parodo, kas yra vyriška, ir ko vyrui būtinai reikia.

Aišku, būti vyru reiškia turėti santykį su moterimi. Ir šioj srity *Playboy* žino, kas geriausia, ir ly-

giai tuo pačiu būdu, kaip su perkamomis prekėmis. Mergaitė — tai priemonė. Žurnalo patarėjas, kuris ant to paties puslapio nurodo, kaip nešioti tam tikrą drabužį arba sumaišyti gėrimą, pataria vyrams, kuriems moterys sudaro problemų norėdamos pastovesnių santykių, išvengti tokių situacijų, duoti mergaitėi laiku suprasti, kad čia tik žaidimas, kuris baigiasi su žaidimu. *Playboy* atvaizduotos moterys skaitytojų fantazijoj susilieja lengvai su pažįstamomis moterimis, tačiau jos nesudaro vyrui jokio pavojaus, jos nereikalauja nieko.

Playboy dėl savo rolės neturi jokių skrupulų, priešingai, jis didžiuojasi, kad išsilaisvinęs vyras iš siauro moralizmo. Tačiau jo skaitytojai, išlaisvinti technologijos, tampa naujos skondirbių tironijos vergais, kurie paverčia viską, ir kas labiausia žmoniška, preke. Ir tai negalima padaryti. Tai pasirodo labiausia ištyrus jo sukurtą "vyro" dirbtinumą. Tas "vyras" lengvai nutraukia santykius su moterimi, be skausmo ir atsiminimų, tačiau gyvenime tai neįmanoma, ir kiekvienas vyras tai patiria. Už tai turbūt vyrai meta skaitę šį žurnalą, kai pasiekia 30 metų. *Playboy* išnaudoja amerikiečiuose paslėptą moters baimę. Konfliktas didėja, kadangi ši baimė maišyta su moters patrauklumu. *Playboy* padeda tokiems vyrams problemą išspręsti — jis padaro iš jos malonų pakutį be baimės: Moteris pilnai prieinama, bet ji nereikalauja nieko iš vyro. Taip šis beveik pagrindiniausias žmogaus pergyvenimas, šis susitikimas, atsivėrimas kitam žmogui, sujaukiamas: vyras slepiasi už savo rezervų, nes neturi jėgos pergalėti baimę būti savimi, o moteris tampa jo priemone.

Čia reikia išsiaiškinti *Playboy* filosofiją. Jis nėra nemoralus ta prasme, kad kreiptųsi tik į sensualizmą. Priešingai, žurnalas atskleidžia ir nutolina tikrą lytinę meilę: jis iš tikro anti - lytinis ir čia susiduria mūsų ir jo dogmos. Jo dogmoje moteris yra vyrui: Biblijoje žmogus tampa žmogumi ir vyras vyru tik gyvendamas kitam. Taip pažiūrėjus *Playboy* yra tik paskutinis ir labiausiai pasisekęs žmogaus atsisakymas būti žmogumi.

Kreipkimės į truputį lietuviškesnę temą. Paskutinis "Slavic Review" numeris beveik lietuviškas. Keturi straipsniai yra pašvęsti Lietuvos - Lenkijos unijos reikalui. Lietuviai

profesorai Kaupas ir Jakštas iškėlė, atrodo, iki šiol ne lietuvių mažai žinomą mintį, kad ši unija praktiškai neegzistavo, buvo vis silpninama dėl lenkų noro viršyti ir pagaliau šios unijos nebuvimas privedė prie Lietuvos ir Lenkijos padalinimo. Lietuviams atsako lenkas profesorius Halecki's, didelis unijos draugas. Jis sumini panašius punktus kaip ir lietuviai, tačiau daro visai priešingą išvadą, kad tie faktai kaip tik įrodo stiprios Lietuvos - Lenkijos unijos būvimą. Iki šiol galima tik sakyti, kad lietuviai iškėlė savo poziciją istorikų tarpe ir pradėjo dar ilgai truncančias diskusijas.

Tame pačiame numery yra prof. Vardžio straipsnis apie lietuvių partizanus. Čia mėginama duoti apžvalgą apie faktorius, kurie išaukė šią kovą ir pagaliau ją nulėmė.

Vokiečių "Zeitschrift fuer Ostforschung" atneša kitą brangų indėlį į lietuvių istoriją, liečiant Žalgirio mūšį. Iki šiol lietuviai istorikai buvo vieni prieš lenkų teigimus, kad lietuviai pabėgo iš mūšio lauko į Lietuvą, o lenkai vieni laimėjo (nors lenkams visada buvo sunku išaiškinti, iš kur lietuviai tada atsirado, kai jie apgulė su lenkais Marienburgą pilį). Lietuviai istorikai teigėdavo, kad lietuvių raitelių pasitraukimas buvo sena totorių taktika: Jie pavaidino su keliais pulkais bėgimą, priešai pradėjo vytis ir tuo suardė savo rikiuotę, padarė spragą, į kurią puolė to laukiantys kiti pulkai. Bėda, kad nevienas kronikininkas to nebuvo užrašęs. Bet dabar straipsnio autorius surado ordino archyvuose laišką, parašytą svarbesnio ordino pareigūno keletą metų po Žalgirio mūšio pačiam ordino didžiajam magistrui, kuriame jis primena aną lietuvių taktiką per Žalgirio mūšį ir prašo ypatingai supažindinti nepatyrusius riterius iš vakarų Europos su tai, nes kaip tik Žalgirio mūšyje dalyvavę riteriai svečiai buvo šio lietuvių rytietiško manevro apgauti: riteriai pradėjo vytis, manė, kad laimėjo, ir tuo davė progos sunkesniems lenkų daliniams smogti kryžiuočiams.

Šis rastas laiškas įrodo pagaliau, kaip Žalgirio mūšis vyko iš tikro ir užpildo tuo didelę spragą mūsų istorijoje.

R. Šliažas

D A R B A I

Lipniūniečių išvyka

Praeito gruodžio gale, 27-28 dienomis, įvyko Kun. Alf. Lipniūno kuopos berniukų būrelio išvyka. Grand Rapids miesto Prof. Pakšto kuopos kvietimu buvo nuvykta paviešėti. Važiavome keturi: Andrius Vitkauskas, Regis Konauka, Edvardas Tervydis ir Romas Sakadolskis. Nors mūsų buvo tik keletas, visi tikrai puikiai praleidome Kalėdų atostogas. Buvome ap rūpinti kambariais, maistu ir transportacija mieste. Buvo suruošti pasilinksminimo vakarai ir "sleigh ride". Teko taip pat pamatyti nemažą dalį miesto. Išbuvome tris dienas. Sekmadienį, po suruoštų pietų išvykome namo.

Norėtumėm išreikšti didelį ačiū studentui Jonui Račkauskui už transportaciją į Grand Rapids ir visiems Grand Rapids narių tėvams už laiko ir darbo paaukojimą.

Pačioms narėms — ne tik didelis ačiū, bet taip pat — iki pasimatymo pas mus Chicagoje. R. S.

I R

Lipniūniečiai pas Pakštietes (Grand Rapids mieste).

Ž M O N Ė S

LOS ANGELES

1963 m. vasarą Los Angeles jaunųjų ateitininkų vadovai buvo suorganizavę vaikų aikštelę Lietuvių namuose. Į ten kiekvieną ketvirtadienį vaikai susirinkdavo pažaisiti, parepeuoti vaidinimo, siuvinėti, piešti, dainuoti ir dirbti su moliu.

Aikštelei vadovavo D. Polikaitienė ir J. Ažuolaitis. R. Bureikienė mokė berniukus piešti ir dirbti su moliu. O. Motiejūnienė mokė mergaites siuvinėti. Dainavimą pravedė A. Narbutas ir D. Polikaitienė. Mažiesiems žaidimus pravedavo ir pasakas sekdamas D. Polikaitienė.

O. Motiejūnienė išmokė mergaites siuvinėti. Pirmiausia mes praktikavomės siuvinėdamos tik dyksnelius, o vėliau išmokom siūti grandinėles ir pildyti. Vėliau siuvinėjom rankšluosčius. Aš savo rankšluostį baigiau.

R. Bureikienė mokė berniukus visokių darbėlių. Jie lipdė įvairius daiktus iš molio, piešė paveikslus ir kitokius įdomius daiktėlius darė.

Aš manau, kad ana vasara buvo įdomiai ir naudingai praleista. Manau, kad ir visi kiti taip galvoja. Įdomu, ar bus vaikų aikštelė ateinančią vasarą?

Daina Kojelytė

NEW YORKAS

New Yorko Marijos Pečkauskaitės kuopa sausio 12 Apiešimo parapijos salėje surengė savo tėveliams vaišes — šeimos šventę. Beveik visi jų tėvai, maži broliukai ir sesutės, nors šaltas oras gnaibė ausis ir nosis, suvažiavo iš aplinkinių vietų, net iš New Jersey.

Prie gražiai paruoštų stalų ir ska-

Nijolė Girginaitė, Grand Rapids kuopos atstovė, kalba MAS suvažiavime.

Los Angeles: ir mes menininkai!

niai pagamintų valgių kiekvienas turėjo progos susipažinti, pasikalbėti ir pasidžiaugti jaunąja kartą. Buvo kuo džiaugtis; jaunieji parodė savo tėveliams ir svečiams, kad jie yra geri savo organizacijos nariai ir nėra "nurašyti" iš lietuviškos šeimos. Svečių tarpe matėsi buvęs AF vadas S. Sužiedelis, kuopos dvasios vadas kun. J. Pakalniškis, sendraugių dvasios vadas kun. St. Raila, sendr. valdybos pirm. A. Vainius, sr., sekretorė E. Baltrušaitienė, studentai ateitininkai su savo pirm. A. Vainium, jr. ir keli kiti sendraugiai.

Šventę atidarė kuopos pirm. A. Balšys. Maldą sukalbėjo dv. vadas kun. J. Pakalniškis. Tikrai atrodė, kad prie stalų susirinko viena šeima — ir jaunimas ir senimas linksmai šnekučiavo ir vaišinosi sumuštinukais ir pyragais, užgerdami kavute. Trumpas kalbas pasakė S. Sužiedelis ir kun. J. Pakalniškis. Abu kalbėtojai įvertino šios šventės reikšmę, pagyrė jaunųjų pastangas palaikyti glaudžius ryšius su savo tėveliais ir juos pagerbti. Šiai šventei pridavė daug reikšmės ir tai, kad ir Bažnyčia šventę Šeimos dieną: moksleiviai lyg padarė tąsą tos šventės.

Programą atliko beveik visa kuopa. Pirmoj dalyj pasirodė "muzikai": kanklėmis skambino L. Surdėnaitė, pianu — D. ir A. Kiaušaitės, R. Cepulytė, L. Kiaušas, akordeonu grojo V. Keraminas. R. Navickaitė padeklamavo O.B. Audronės eilėraštį "Lietuvą", P. Baltrušaitis — L. Andriekaus "Snaigė"

Antroj dalyj įdomiai paminėtas Kristijonas Donelaitis. M. Sandanavičiūtė trumpai apibūdino Donelaičio "Metus", o visas būrys moksleivių, daugiausia jaunučiai, juos atvaizdavo. Keturios mergaitės originaliais rūbais ir papuošimais (ypač Ruduo su kopūsto galva rankoj) vaizdavo Pavasarį, Vasarą, Rudenį ir Žiemą. Kiekviena iš jų turėjo po 3 mėnesius, kurie "kirto" po kelias eilutes iš Donelaičio "Metų".

Meninę dalį užbaigė P. Sandanavičius ir B. Tutinaitė dialogu - eilėraščių "Mūsų kuopa yr' garbinga...", sukeldami daug juoko.

Šventės pirmoji dalis užbaigta kuopos pirm. padėka visiems už atsilankymą ir dalyvavimą toje šventėje, ir dv. vado malda. Toliau sukosi loterija, gana turtinga, ypač daug knygų tam tikslui buvo paaudota Tėvo Petro Baniūno, OFM ir prof. J. Brazaičio. Po to sekė žaidimai, šokiai ir dainos. Tik gaila, kad šiemet nebuvo linksmosios dalies vadovo, kaip kitais metais, ir jaunimas, kol įsidrąsino, truputį panuobodžiavo, bet tai truko neilgai.

Džiugu pažymėti, kad tiek deklamuotojai, tiek kiti skaitytojai savo taisyklinga lietuvių kalba parodo, kad namie su jais kalbama tik lietuviškai, ir kad lietuviška knyga dažnai būna jų rankose. Net ir mažieji galėjo dailiai paskaityti po kelias eilutes iš Donelaičio "Metų", kur "žiūrės su šešiais iš šalto pašalio traukės..." net ir

Lietuvos mokyklose dažnai supinda-vo mums liežuvį

Šventę ruošiant daug pasidarbavo vyresnės ir jaunesnės moksleivės ateitininkės studentės. Žinoma, jų jėgos jaunos, kad galėtų viską pačios padaryti. Joms į pagalbą paskubėjo tėvų komitetas ir mamytės. Programą paruošiant daug pasidarbavo kuopos būrelių vadovės — V. Lušytė, I. Sandanavičiūtė ir M. Navickienė. Jos daug įdėjo darbo siūdomos marga-spalvius rūbus ir papuošimus. Programa savo originalumu, ypač "Metais", parodė, kiek jaunučių vadovės įdėjo darbo ir pasišventimo.

Teko pasikalbėti su vienu kitu ten buvusiu tėvu. Visi pageidauja daugiau tokių bendrų pobūvių. Būtų gražu, jei New Yorko ateitininkų visi 3 vienetai suruoštų nors kartą į metus tokį bendrą pobūvį — vietos ateitininkiškos šeimos artimesnį ryšį, kur prie kavutės galėtų daugiau susipažinti, pasikalbėti ir laikinai užmiršti kasdienius savo rūščius.

A.

(Darbininkas)

*

Blynų Balius - šokiai surengti studentų ateitininkų New Yorko draugovės įvyko sausio 25 Apreiškimo pa-

Jaunimas žaidžia šachmatais. Atrodo, Osvoldui Pikūnui nekaip pavyko.

rapijos salėje. Lietuvių Fondo naudai surengtoje loterijoje laimėjęs prof. Simas Sužiedėlis atidavė savo laimikį tam pačiam Fondui paremti. Buvo susirinkę daugiau dviejų šimtų sendraugių, studentų ir moksleivių, kurie labai geroje nuotaikoje praleido vakarą.

"Jauniausias" Kun. A. Lipniūno kuopos narys.

CHICAGO

Vargas turtingam krašte

Chicagos sendraugiai ateitininkai paskutinį Ateitininkų Forumą ruošė Kalėdų susikaupimo ženkle. Šeštadienį, gruodž. 21 susikaupimo valandą t. Jėzuitų koplyčioje pravedė kun. G. Kijauskas, SJ. Sekmadienį po Mišių rinkomės į Jaunimo Centrą Vaclovo Kleizos paskaitai "Antroji Amerika — vargas turtingam krašte".

Atidžiai paruoštoj paskaitoj sužinojome, kad šiame turtingame krašte yra tarp 35-50 milijonų vargšų. Krašto viduje yra pasaulis, kuriame "American Dream" yra jau miręs. Gatvėje gal neatkirs neturtingo nuo pasiturinčio, nes čia apranga yra žmogiškos savivarbos reikalas. Viena svarbiausių priežasčių neturtui — nepaprastai greita technikos pažanga. Mašina pakeičia žmogų: vienam Philadelphia fabrikos skyriuje dirbo šimtas darbininkų — šiandien tą darbą atlieka trys darbininkai, kurie aptarnauja automatinės mašinas. Darbų yra, bet ieškoma specialistų darbininkų. Kiekviena specialybė reikalauja mokslo, o tačiau krašte dar yra 11 mil. beraščių, 23 mil. nebaigę 8 skyrių. Bėgimas į didmiesčius irgi didina neturtingųjų skaičių; neturtą ugdo liga ir senatvė.

Kas yra daroma situacijai spręsti? Paskaitininkas žvelgė į valstybės pastangas šalpos srityje. Nors daroma daug ir planingai, tačiau laikas dirba mūsų nenaudai. Randama, kad piniginė šalpa neišsprendžia problemos. Matoma nauja kryptis — šalpa rišama su moksliniu.

Diskusijose dalyvavo F. Palubinskas, P. Norvilas, J. Šoliūnas, A. Repšys, J. Petruškevičius, Z. Smilga, A. Tumosa, J. Guobužis, J. Sadūnas ir kiti. Diskusijas pravedė Sk. Radvila. Paskaitoje dalyvavo apie šimtas klausytojų.

Iš

Chicagos Marijos kuopos berniukų iškyla

Marijos kuopos berniukų sus-me, įvykusiame sausio 26 d., buvo nutarta vasario 9 d. važiuoti į McCormick Place Automobilių parodą. Mūsų globėjas dr. A. Liulevičius sekmadienio rytą atvažiavęs į Brighton Parką išsivežė berniukų būrelį į Tėvų Jėzuitų koplyčią, kur išklausė šv. Mišių. Po to autobuselyje išklausė pirmininko Vinco Matulevičiaus paaiškinimo apie motorus ir mašinų istoriją. Taip pat užvalgėme globėjo parūpintų bulkučių ir išvažiavome.

Neilgai tevažiavome, bet matėme daug domių vaizdų. Aš pirmą kartą mačiau užšalusį Lake Michigan. Kelyje sutarėme, kuriuo laiku važiuosime namo ir kur susitiksime. Įėję į tą didžiulį pastatą stojome į eilę ir po keliolikos minučių jau turėjome savo rankose biuletenus. Susiskirstėm į tris grupes ir ėjome atskirais keliais. Daug ko įdomaus matėme. Ir kiek mašinų... iš įvairių kraštų ir bendrovių. Lenktynių mašinos, ateities mašinos, kasdieninės mašinos. Buvo ir greičiausia mašina pasaulyje — "Amerikos dvasia". Mes landžiojome po mašinas ir gilinomės į pamokymus, kaip reikia mašina važiuoti. Parodoje buvo ir "volkswagenų" autobusėlių, kaip mūsų globėjo. Apžiūrėjome ir vežamuosius namelius. Globėjas jais irgi susidomėjo (gal būtų galvojo, kad jais galėtų daugiau berniukų vežti į iškylas).

Kaip buvome susitarę, nuėjome prie tos vietos, kur reikėjo susitikti. Globėjas labai susirūpino, kai vienas grupelė laiku neatėjo. Po kiek laiko pradėjome jų ieškoti, bet neradome. Globėjas paskambino tėvams ir sutarė ieškojimo būdus. Tada pasileidome bėgti prie autobusėlio, kuris bu-

Mokame nario mokestį.

Kūrybinis darbas vyksta Los Angeles mieste.

vo tolokai nuo įėjimo. O čia laimė! Suradome ir pasimetusių berniukus. Jie buvo laimingi, kad susitikome. Važiuodami namo pasidalinome įspūdžiais. Aloyzas Juozapavičius ir Jonas Ilekis buvo iš mūsų visų laimingiausi; juos veltui nufotografavo ir davė dovanų viena mašinų bendrovė. Nuvargę, bet linksmi parvažiavome namo. Ateinantį sekmadienį, jei bus gražus oras, jaunuosius berniukus išvešime į Palos Hills. Mūsų mėnesinis susmas bus po dviejų savaitių, kuriam Arvydas Valenta paruoš programą.

Aleksandras Pakalniškis

Pasisekęs blynų balius

Ruošmės ir bijojom, kad gali neateiti žmonės į mūsų kuopos parengimą, nes jau kitose salėse buvo įvykę "blynų baliai". Bijojome, kad žmonės jau bus prisišokę ir prisivalgę blynų. Bet mūsų pastangos padaryti šį blynų balių įdomiu ir gražiu, niekais nenuėjo. Buvo atėję daugiau žmonių, kaip tikėjomės.

Chicagos Marijos kuopos blynų balius buvo vasario 11 d. Vyčių salėje. Skanūs blynus iškepė O. Norvilienė, o salę išpuošė Irena Glambaitė ir Mirga Pakalniškytė. Veikė ir laimės šulinys, kurio tvarkymu rūpinosi Irena Mitkutė. Fantus paaukojo mūsų dvasios vadas kan. Juknevičius. Blynų balius davė daug pajamų Marijos kuopai.

A. P.

CLEVELAND

Clevelando kuopa

Gruodžio 15 d. įvyko Clevelando Maironio kuopos susirinkimas dr. E. Juodėno namuose. Tai pirmasis susirinkimas, sušauktas naujosios valdybos, kurią sudaro: Antanas Razgaitis — pirm., Virga Eimutytė — vicepirm., Teresė Idzelytė — sekr. ir Vytautas Klioriys — įzd. Šiame susirinkime išklausėme atstovo Antano Razgaičio pranešimo apie moksleivių ateitininkų suvažiavimą Chicagoje. Be to, nutarėme pasiųsti Ponai J. Kennedieinei užuojautos laišką kuopos vardu. Svarsėme galimybes išleisti metų galę kuopos metraštį, talpinantį kuopos narių kūrybą.

Sus-me dalyvavęs mokytojas A. Širvaitis painformavo apie Chicagoje įvyksiančius ideologinius kursus, į kuriuos buvome paraginti vykti vyresnieji moksleiviai. Atsirado ir savanorių — Virga Eimutytė ir Stefa Alšėnaitė. Po aptartų reikalų žiūrėjome Gedimino Juodėno spalvoto filmo. Čia vėl sugrįžo vaizdai iš Toronto moksleivių viešnagės pas mus. Ponia Juodėnienė sus-mo dalyvius pavaišino skaniais užkandžiais.

Kitas sus-mas įvyko sausio 12 d. pas ponus Alšėnus. Algis Kasulaitis kalbėdamas tema "Mokseivių veikla", pažymėjo, kad dabartinėse sąlygose moksleivių veikla nėra lengva. Lietuvoje nariai susitikdavo kiekvieną dieną mokyklose. Parengimai, sportas

ir išvykos buvo vien savųjų tarpe. Todėl čia gyvenant kuo dažniau susirenkame, tuo geriau.

Paskaitai pasibaigus diskutavome apie berniukų ir mergaičių draugavimąsi. Pradedant diskusijas Paulius Alšėnas perskaitė Romo Sakadolskio straipsnį iš "Ateities" (1963 m. spalio mėn., 221 p.). Prelegentui Algiui Kasulaičiui ir mokytojui Algiui Širvaičiui pagelbstint, nutarėme, kad pastovus draugavimas tinka tiksliai tada, kai jau ruošies susituokti.

Einamųjų reikalų dalyje nutarėm visi kartu važiuoti į ledų rutulio žaidimą. Po sus-mo besivaikindami berniukai stebėjo futbolo rungtynes televizijoje, o mergaitės — pasišnekėjo.

Kuopa dabar yra be globėjo, nes buvusi globėja Roma Staniškytė Žilionienė išsikėlė iš Clevelando. Tikimės, kad Ateities klubas mums suras naują globėją.

Kazys Razgaitis

Pietų Amerikos lietuviai: (iš d. į k.) Julija Jurgelevičiūtė, Paulius Verbickas, Irena Jurgelevičiūtė, Antonija Sėjūnaitė ir Kazimieras Miliauskas.

Mūsų pavasario šventė

IVYKO RUGSĖJO MĖNESĮ

Rašo KAZYS

Vieną ketvirtadienio rytą, rugsėjo mėnesį, Adelaidėje gana smarkiai lijo. Naktį irgi lijo, tai apie 11 val. tikrai buvo šlapia, nors apie tą laiką pradėjo rodytis saulė. Tą patį rytą, kaip tik 11 val., nemažas būrys lietuviško jaunimo rinkosi O'Sullivan's Beach pajūrio kurorte, apie 15 mylių nuo Adelaidės. Jie ten rinkosi lyg truputį nusivylę. Galima suprasti, kodėl jie nusiminė — mat, jie visi buvo suvažiavę į Moksleivių ir Studentų At-kų ruošiamą pavasario stovyklą, o čia oras pasitaikė tikrai nepavasariškas! Tačiau nutarė gamtai nepasiduoti. Drąsiai ėjo pirmyn įsikurti National Fitness Council valdiškoje stovyklavietėje: susitvarkė savo miegamuosius, nuėjo iki pajūrio apžiūrinėti ten esančių įdomių uolų, pradėjo susipažinti su kitais ten susirinkusiais lietuviukais (iš viso ten buvo per 40) ir pagaliau priėjo išvados, kad gal ir nebus taip bloga, kaip kad iš ryto atrodė. O saulė vis daugiau ir daugiau rodė savo malonų veidą, nustumdama tamsius, lietingus debesis toli į rytus.

Tai taip ir prasidėjo stovykla. Ją pradėjo ruošti moksleiviai ateitininkai prieš kelis mėnesius. Daug padėjo studentai ateitininkai, ir ši stovykla ypatinga tuo, kad ją visą suplanavo ir suorganizavo vien tik jaunimas (jeigu galima dar priskaityti studentus prie jaunimo), o suaugę padėjo tik kai kuriuose techniškuose dalykuose. Galima sakyti, kad jų entuziastiškas pasiryžimas suruošti gera stovyklą susilaukė tobuliausių rezultatų — jinau buvo tikrai puiki.

Stovyklon buvo kviestas visas lietuviškas jaunimas virš 14 metų. Susirinko nors ne visi, bet labai daug. Jiems stovyklą atidarė parapijos klebonas kun. A. Kazlauskas. Pagyrė atvažiavusius, pasidžiaugė jų dideliu skaičiumi ir palinkėjo geriausios sėkmės stovyklautojams ir vadams. Globėja p. A. Stepanienė tada davė keletą patarimų, kaip pridera laikytis stovykloj (kitai sakant, patarė, kaip jai duoti daugiau ramybės ir laiko pasilsėti). Atidarymą užbaigė komendantas medicinos studentas Antanas Stepanas, pagraisindamas, kad visi lai-

kytūsi taisyklių — jis buvo visai atviras, kad per stovyklą pasiryžęs pasidaryti visai nepopuliarus, jeigu nebus tvarkos. Tada prisistatė stovyklos vadovybė ir štabas: globėja p. A. Stepanienė; šeimininkė p. A. Intienė; tėvų atstovės ir dainų mokytojos p. Budrienė ir Urnevičienė; mergaičių vadovės: Violeta Vasiliauskaitė, Birutė Mikužytė ir Nijolė Bataitytė; berniukų vadovai Alfredas Vasiliauskas ir Gintaras Pimpė; komendantas Antanas Stepanas.

Po atidarymo stovykla stojo į programos nustatytas vėžes ir jomis sėkmingai tęsė ligi galo. Programa buvo jau iš anksto suplanuota — labai įvairi, įdomi, kad niekam nektėtų nuobodžiaut. Kai kurie skundėsi, kad permažai laisvo laiko. Čia geras ženklas, nes galima tikėtis, kad turint daugiau laisvalaikio, kai kurie būtų pradėję skųstis, kad nėra ko veikti.

Kasdien buvo suorganizuota kokia nors programa. Pirmą dieną "barbecue", per kurią valgė arba nedakėpusius arba visai sudegusius "chop-buvo šokiai — twist, tango ir tau-

sus" — ir gailėjosi palikę mamos skanų virimą ir kepimą namuose. Antrą dieną vadai pravedė žaidimus ("football", krepšinį, kvadratą ir kt.), kuriuose žaidė mergaitės prieš berniukus. Berniukų buvo mažiau, tai jie daugiausiai nukentėjo (ne tik fiziniai, bet ir garbės atžvilgiu). Trečią dieną visi ekskursavo į Pt.Norburgą, didelį pajūrio kurortą apie 3 mylias nuo stovyklos. Kaikurie ten ėjo "roller-skating" naujame stadijone, bet dauguma griuvo nuvargę ant smėlio ir ilsėjosi, iki kol reikėjo grįžti atgal. Keletas berniukų maudėsi (žiūrovai drebėjo — nors oras jau buvo visai malonus), o kaikurie tikrai energingi berniukai pralaimėjo tinklinį ant smėlio — be tinklo. Paskutinę (ketvirtą) dieną vietoj pramogos stovyklautojus užėmė organizuotas valymas ir tvarkymas stovyklavietės.

Kas vakarą vadai pravedavo laužus. Dainavo visi su pasiryžimu (nuostabu, kad kaimynai nesiskundė dėl triukšmo) ir matėm kelis įdomius pasirodymus. Pora vakarų po laužo

Adelaidės ateitininkų pavasario stovyklos dalyviai su vadovybe. Vidury parapijos klebonas kun. A. Kazlauskas, prieky sėdi su švilpuku stovyklos komendantas A. Stepanas

tiniai (suktinis, noriu miego), samba, limbo ir net conga. Tačiau populiariausias pasirodė kažkoks baisenybė, vadinamas "stemp", kuriam reikia sustoti į ratą, pradėti garsiai rėkti "pa paa, pa-ba-ba" ir šokinėti ant vienos kojos atsispiriant į žemę su kita koja. Žiūrovams labai pagailo grindų, kurios vos vos pernešė šią kančią. Šeštadienio vakaro šokius pavadino "Kaukių Balius". Beveik visi atitinkamoje nuotaikoje "pasipuošė" įvairiausiais būdais: matėsi berniukų, apsirengusių kaip mergaitės, ir mergaičių kaip berniukai; matėsi egzotiškų moterų iš Indijos, šaunių Don Juanų, pora beatnikų, keletą "ultra-modernių" mergaičių, ir net komendantas bandė solo pašokti, užsidėjęs juodą vilnonę kepurę ir raudoną apsiaustą (deja, jam nelabai sekėsi). Šitokioj linksmoj grynai jaunimo nuotaikoje visi smagiai pašoko. Teko net stebėtis iš tų "nedrąsių" berniukų, kurie su pasiryžimu žingsniavo, skaičiuodami "viens du-ir-trys" į tango taktą, žiūrėdami į nesuvaldomas kojas. O mergaitės jiems mielai rodinėjo ir mokino, ką ir kaip daryt.

Patys stovyklautojai pravedė sau ir neorganizuotų pramogų. Pvz. paskutinę naktį vyresnieji berniukai nakties tylumoje įslinko į mergaičių miegamąjį ir išnešė nemažai turto. Per pusryčius sekantį rytą mergaitės nebuvo per daug draugiškos su berniukais, kol atgavo "pavogtus daiktus".

Šalia pramogų buvo ir rimtesnių dalykų. Globėja davė pora pašnekėsių, vieną apie mandagumą, antrą apie "Going steady". Iš Adelaidės atvažiavo jaunučių at-kų globėjas p. Kubilius pravesť diskusijų, kuriose apsvartė "Ar verta būti lietuviu Australijoje". Nemažas skaičius stovyklautojų įsitraukė į gyvas diskusijas. Jokių esminių sprendimų nepadarė, bet malonu buvo matyti tokį aktyvų dalyvavimą šitoje svarbioje temoje. Kitą dieną stovyklautojai patys pravedė debatus tema: "Modernioji mergaitė yra įdomiausia". Kalbėtojai mažai laikėsi temos, ir argumentai vyko paviršutiniškai, bet visiems teko linksmai pasiginčyt ir kartais net pasijuokt. Didžiausią argumentą sukėlė teisėjo pareiškimas, kad jo nuomone "con" pusė laimėjo, nors visi manė, kad "pro" pusė lengvai surinko daugiau taškų.

Gal labiausiai pasisekė pašnekesys, duotas studentų visiems stovyklautojams apie "Ambicijos mokslui ir Akademiniis gyvenimas". Neformaliai pravedė medicinos studentai Birutė Mikužytė ir Antanas Stepanas. Pirmaisiai Antanas perskaitė ta tema parašytą paskaitą architekto Algio Navako (kuris negalėjo dalyvauti ir ją asmeniškai perduoti). Paskaitos rimtas, bet dinamiškas tonas sužavėjo visus. Tada Birutė paėmė iš lengvesnės pu-

Adelaidės ateitininkų jaunimo pavasario stovyklos vadovybė. Stovi (iš k. į d.): R. Vasiliauskas, R. Stepanienė, G. Pimpė, kun. A. Kazlauskas, p. Intienė, p. Urnevičienė ir p. Budrienė. Sėdi: V. Vasiliauskaitė, B. Mikužytė. Prieky sėdi N. Bataitytė ir A. Stepanas.

sės akademinį gyvenimą ir labai įdomiai papasakojo keletą savo įspūdžių iš universiteto, duodama daug puikių, praktiškų patarimų, kaip sąmoningai praleisti ten laiką. Užbaigė Antanas, išaiškindamas, kaip reikia studijuoti, norint pasiekti gerus rezultatus (Pats Antanas visada egzaminuose atsiduria tarp pirmųjų). Šito pašnekesio intencija buvo paskatinti visus siekt augštesnio mokslo, ypač tuos, kurie žada išstot iš gimnazijų dar nebaigę, ir eit dirbt. Atrodo, kad daugiau ar mažiau tą tikslą pasiekė, nes beveik visi stovyklautojai po to ilgai tarp savęs dis-

kutavo toliau tą temą ir privačiai klausinėjo vyresnių studentų visokių patarimų ir informacijų.

Tai taip ir praėjo stovyklos keturios dienos. Atrodė taip trumpos. Uždarymui sekmadienį suvažiavo tėvai ir pažįstami. Jiems stovyklautojai padainavo, — ir net juos įtraukė į dainas. Kun. Kazlauskas tarė uždarymo žodį. Komendantas atsisveikino su visais ir padėkojo stovyklautojams ir visiems prisidėjusiems prie ruošimo. Po pamaldų visi išsiskirstė su maloniais, vertingais įspūdžiais. Net komendantas, ir tas šypsojos.

PRIE "PIRMININKAS KALBA"

Sausiui baigiant skaičiuoti savo dienų karoliukus, mane kaip ir daugelį, pasiekė gruodinis "Ateities" numeris. Neturėjau galimybės dalyvauti MAS suvažiavime, todėl esu dėkingas suvažiavimo sekretorei už tikrai išsamų suvažiavimo eigos ir darbų pateikimą "Ateičiai".

"Pirmininkas kalba" atrodo surikiavo visus MAS CV darbus, pastangas ir žmones, kurie tuos darbus vykdė ar talkininkavo. Pirmininko pranešime užkliudyta mano pavardė, sąryšyje su "Ateitimi". Tikslumo dėliai noriu duoti pilną tos dalies citatą:

"Buvo aktyviai pradėta rūpintis

"Ateities" leidimu. "Ateities" administratoriui Vytautui Šoliūnui pasitraukus MAS CV surado naują administratorių, kuris per 6 mėnesius padengė perduotą skolą \$4.000 su viršum dolerių ir atstatė "Ateitį" atgal į gerą finansinę padėtį".

"Ateities" administratorium teko išbūti arti trijų metų. Kaip ir paprastai, dirbant panašaus pobūdžio darbą, padėka nėra užsitarnaujama. Nepareiškė nė man jos niekas. Vis dėlto man atrodo, kad pirmininkas pasiūlė labai jau vaikiškai sumedamas "Ateities" visus reikalus poron sakinių. Trumpas sugretinimas; Vytautas Šoliūnas, administruodamas

pridarė keturis su viršum tūkstančių skolos. MAS CV surastasis administratorius, lyg stebukladaris per 6 mėnesius padengė perduotą skolą ir atstatė "Ateitį" atgal į gerą finansinę padėtį.

Jei, kaip pirmininkas mini, MAS CV tikrai aktyviai rūpinosi "Ateities" reikalais, turėjo natūraliai prieiti išvados, kad "Ateities" reikalais pranešimas suvažiavime nemažiau svarbus, kaip ir kiekvienos kuopos. "Ateities" administratoriaus pranešimas nebūtų užtęsęs suvažiavimo

daugiau, kaip pora desėtkų minučių. Jei prieš pateikdamas pranešimą pirmininkas būtų pasitikrinęs su administratorium, būtų sužinojęs, kad net ir ši mažąji "stebuklą" padarė ne vienas naujasis administratorius. Kadangi pirmininkas vengė naudoti daugiau negu vieną pavardę, nevarčiau nei aš. Patarčiau gerb. pirm., ateityje viešai šnekant ir rašant skaičius su faktais, pateikiant juos pilnumoje, arba jų visai neliesti.

Vytautas Šoliūnas

IR VĖL PIRMININKAS...

Mano pranešimas MAS suvažiavime buvo paskelbtas konkrečių faktų išskaičiavimu labai suglausta ir trumpa forma. Tokią pranešimo formą turėjau teisės pasirinkti ir tie, kuriems tą pranešimą skyriau, buvo patenkinti. Nepatiko šis pranešimas V. Šoliūnui, o ypač ta vieta, kur aptariami "Ateities" žurnalo reikalai. Man prikišama, kad aš nesiskaitęs su faktais, nepatiekias juos pilnumoje, kad visa sumečiau į porą sakinių.

Sutinku, kad apie "Ateitį" lygiai mažai pasakiau, kaip ir apie kitus dalykus; suminėju tik 3 dalykus: 1) administratorių pasikeitimą, 2) skolos faktą, 3) skolos padengimo faktą. Dabar, V. Šoliūno patartas plačiau tai paaiškinti, tai ir darau.

1) 1962 m. rudenį administracija buvo perorganizuota į 3 asmenų administracinį kolektyvą, kurį sutiko įeiti ir buv. adm-rius V. Šoliūnas ekspedijoms pareigoms, kurias ėjo iki pat išvykstant jam iš Chicago. (Dabar tas pareigas pasiėmė adm-jos narys inž. J. Polikaitis). Apie pasikeitimus administracijoje, jos sąstatą, uždavinius bei planus, skolas ir jų atsiradimą buvo išspausdinta specialus informacinis straipsnis (žr. "Ateitis", 1962 m. Nr. 10). Nebuvo girdėti iš V. Šoliūno jokių priekaištų dėl ano straipsnio. To straipsnio turinį nemačiau reikalo

kartoti suvažiavimui. Paminėjau tik administratorių pasikeitimus, kaip pareigūnus, kurie kolektyve eina svarbiausias pareigas. Neturėjau intencijos nutylėti ar mažinti V. Šoliūno didelį įnašą į "Ateities" leidimo darbą.

2) Skolos atsiradimo klausimas yra tiek aiškus ir spaudoje kartotas, jog V. Šoliūnui nevertėjo imtis "sugretinimo" būdo (taigi vaizduotės) ir pasidaryti išvadą, kad esą, jis pats jas pridaręs. Tokio kaltinimo niekur nesu girdėjęs ir tokia išvada niekas nepatikęs.

3) Skolų padengimo faktą nei leidėjai nei administracija nei kas kitas neaiškina stebuklais ar stebukladariais (išskyrus V. Šoliūną). Tai vieningo su nemažu entuziazmu dirbto darbo rezultatas: adm-jos kolektoriai, redaktoriai, Kanados ir užsienio atstovai, eilė talkininkų JAV-se padarė šį mažąjį "stebuklą", taigi, pasisekė surinkti reikiamą pinigų sumą skolai išlyginti. O ir visa ateitininkija atsiliepė į adm-jos prašymus greitai ir dosniai, įrodydama, kaip ji myli mūsų "Ateitį". Nei leidėjai, nei kas iš administracijos narių neprisiskiria sau tai kaip nuopelną: mes ir jūs ir visi prenumeratoriai atliko savo pareigas "Ateičiai".

J. Račkauskas, jr.
MAS CV pirmininkas

SAO PAULO JAUNIMO ŠVENTĖ

Kaip kitais metais, taip ir 1963 m. Jaunimo Šventei rengėmės ištisą liepos mėnesį, kuriame pas mus yra žiemos atostogos. Gi šventė įvyksta kasmet pirmąjį rugpiučio mėn. sekmadienį.

Šios gražios tradicijos įsteigėjas yra mūsų kuopos dvasios vadas ir globėjas kun. Juozas Šeškevičius (Dėdė Juozas).

Šį kartą jis vadovavo iš eilės jau aštuntajai Jaunimo Šventei, suburdamas, kaip visuomet, didelį būrį lietuviško jaunimo.

Šiomet šventės programą pradėjome rugpiučio mėn. 3 d. vakare šv. Mišiomis. Jas atnašavo mūsų mielas dvasios vadas kun. Juozas Šeškevičius. Šia proga buvo minima jo 10 metų kunigystės sukaktis. Užtat į pamaldas rinkosi ne vien ateitininkai su savo tėveliais, bet ir gausus būrys S. Paulo lietuvių, kurie atvyko pagerbti sukaktuvininką. Dauguma dalyvių priėmė šv. Komuniją, prašydami Aukščiausiąjį, kad suteiktų kun. Juozui sveikatos ir ištvermės uoliai dirbti Dievo garbei ir tėvynės labui.

Po šv. Mišių visi at-kai su svečiais rinkomės agapei į erdvią Ramovę Jaunimo Namuose, kurie buvo pastatyti Dėdės Juozo rūpesčiu.

Agapės metu sveikinome sukaktuvininką, vaišinomės ir dainavome.

Sekmadienį 3 val. p.p. visi, pasi-puošę tautiniais rūbais, skubėjome į teatro salę, kur gausi publika jau laukė mūsų metinės programos.

Vaidinome pjesę "Linų žiedo daina", į kurią buvo įpinta apie 10 tautinių šokių ir visa eilė linarvio ir kitų dainų.

Malonu paminėti, kad beveik visus tautinius šokius mokė vyresnieji at-kai — Irena Šimonytė, Vincas Bilevičius ir Julia Jurgelevičiūtė. Dainas parengė p. Elvira Kilčiauskaitė Belucci.

Ta pačia proga paminėjome taip pat ir Lietuvos didvyrių Stp. Dariaus ir St. Girėno 30 m. sukaktį nuo gar-siojo žygio.

Vakare vėl skubėjome į Ateitininkų Ramovę — į pasilinksminimą. Prisirinko daug lietuviško jaunimo iš visų S. Paulo priemiesčių. Dainavome, šokome ir žaidėme visi pilni jaunatviško džiaugsmo. Tik kai skirstėmės į namus poilsui, kai atsisveikinom vieni kitus, giliai širdy slėpėm liūdesį, kad taip laukta Jaunimo Šventė jau praėjo. Liko tiktai prisiminimai.

L. M.

Odė Bakanalizmui

(Iš žodžių bokalas ir nachalas)

Meilė iš tolo

Myliu merginą aš iš tolo,
Žandai kaip obuoliai raudoni,
Supintos ilgos, gelsvos kasos,
O lūpos pabučiuoti prašos.

Myliu merginą aš iš tolo,
Nes truputį arčiau prieit nedrįstų,
Ryte tepasakau tik labas,
O vakare akimis palydžiu ligi kampo.

Taip vieną rytą jau rengiausi tarti labas,
Kai pamačiau ją su kitu ateinant,
Ir susijaudinęs aš nemiegojau visą naktį,
Ir nutariau daugiau jos nebemylėti.

Dabar myliu aš dvi merginas,
Abidvi iš visos širdies karštai, iš tolo,
Bet kartais pagalvoju, jei progresija taip
tęsis,
Tai netrukus reiks mylėti pusę svieto.

Alaus Puta

Gyvent sunku gyvenimą modernų,
Kai jau išleidai, ką uždirbt tikėjais,
Kai vis dar moki už mašiną
Ir neprisimeni, ar ją iš vis turėjai.

Ir nejauku, kai kas penktam užfundo vėžį,
Kai praneša, kad Kubai patekėjo Castro saulė,
Ir nežinai, ar džiaugtis, ar raudoti, kad reiks
Pagal statistikas gyvent septyniasdešimt metų.

Galop, išdžiūvus protui belekiant be tikslo,
Nusprendi šitą maišatį užbaigti,
Ir, atsisakęs žaist pagal taisykles,
Skelbi pasyvią rezistenciją prieš modernumą.

Ir neberūpi tada Berlyno krizės,
Kada išgėręs bonką vyno,
Pasižadi nurauti Kastrui barzdą
Ir atsisveikinant išdrožti bosui kalbą.

Paskui užtrauki šalia kelio karčiamėlę,
kad girdi iki antro kaimo, ir prisiminęs
pagal ūpą deklamuoja apie šviesias naktis,
apie aukštas, plačias padanges.

Toliau gerai nebepreisimeni, kas atsitiko,
Kažkas sudužo, rodos, ir kažkas supyko,
Ir tik pirmadienį darbe dūmojant šauna,
Kad tau pačiam, o ne gyvenimui taip galva
skauda.

VELTUI STOVYKLAVIMAS

Veltui stovyklavimą galės gauti tie, kurie dalyvaus rengiamame konkurse ir laimės premijas.

1. Konkursą rengia "Ateities" redakcija, premijas skiria moksleivių ir studentų sąjungos.

2. Konkurse kviečiamas dalyvauti visas lietuviškas jaunimas.

3. Bus vertinama kūryba, atsiųsta "Ateities" redakcijai nuo 1963 m.

lapkričio 1 d. iki 1964 m. birželio 1 d. adresu:

"Ateitis",
6540 S. Campbell Ave.,
Chicago, Ill. 60629.

4. Bus vertinami visi darbai, atsiųsti redakcijai, nebent pats autorius praneš, kad siunčia tik žurnalui ir nenori konkurse dalyvauti.

5. Premijos bus skiriamos šitaip:

Studentams — už prozą pirmą vietą — dvi užmokėtos savaitės

studentų ateitininkų stovykloje, antra vieta — viena savaitė studentų ateitininkų stovykloje.

Moksleiviams — už prozą pirmą vietą — dvi savaitės moksleivių ateitininkų stovykloje, dvi antros vietos — po vieną savaitę moksleivių ateitininkų stovykloje. Už poeziją pirmą vietą — dvi savaitės moksleivių ateitininkų stovykloje, antra vieta — viena savaitė moksleivių ateitininkų stovykloje.

ADMINISTRACIJOS

PRANEŠIMAI

(Tęsinys)

I. Garbės prenumeratoriai

J.E. Vysk. V. Brizgys (Chicago);
 Dr. Pr. J. Bagdas (Douglaston);
 Dr. A. Sužiedėlis (Adelphi, Md.);
 Antanas Gilvydis (Univers. Park, Pa.);
 Stasys Rudys (Pacific Grove);
 kun. E. M. Paukštis (Chester, Pa);
 Dr. B. Valatka (Chicago);
 Dr. P. Kisieliū (Cicero);
 kun. Dr. I. Urbonas (Gary, Ind.);
 Dr. D. Mališkienė (Montreal);
 Arvydas Barzdukas (Washington);
 Pranas Grušas (San Jose);
 A. Pargauskas (Chicago);
 Dr. A. Šidlauskaitė (Kanada);
 Dalia Katiliūtė (Omaha);
 A. Karkliū (Cleveland);
 Loreta Petrauskaitė (Philad.);
 Aleksandra Kazickienė (N.Y.).

II. Aukojo "Ateičiai" paremti:

Hamiltono ASS skyrius \$60.00
 Loreta Petrauskaitė (Philad) \$3.00;
 J. Žilionis (Cleveland) \$1.00;
 A. Tamulionis (Cleveland) \$1.00;
 J. Damijonaitis (Cleveland) \$1.00;
 J. Pikturna (Cleveland) \$1.00.

III. Apmokėjo prenumeratas neturt. moksleivijai:

Jonas Žadeikis (Chicago) \$9.00;

Kiti po 1 prenm. apmokėd. po \$3.00:

A. Gilvydis (Univer. Park, Pa.);
 kun. Č. Auglys (Donnybrook);
 Tėvai Pranciškonai (Toronto);
 L. Tomkus (Seattle);
 D. ir D. Staniškiai (Cleveland);
 K. Grajauskienė (Kanada);
 kun. P. Brazauskas (Eugene Ore.);
 S. ir F. Palubinskai (Pocatello).

Garbės prenumeratoriums, visiems aukotojams ir moksleivijai "Ateitį" užsakiusiems nuoširdžiai dėkojame.

Administracija

"ATEITIES" ATSTOVAI IR PLATINTOJAI

AUSTRALIJOJE: Rev. P. Dauknys, 6 Third ave., ST. PETERS, S.A. Adelaide, Australia.

ANGLIJOJE: Rev. Kuzmickis, 21 Ann Place, Little Horton, Bradford.

BRAZILIJOJE: Rev. J. Šeškevičius, Caixa Postal 29, SAO ROQUE, estd. S. Paulo, Brazil.

KOLUMBIJOJE: Rev. dr. prof. P. Ragažinskas, Colegio San Jose, ap. aereo 11-80 Medellin, Colomb.

ITALIJOJE: Sig. Juozas Kazlas, Via Casalamonferrato, 20. Roma 4, Italia, (prenumeratos kaina metams L 2000 arba \$3.00 U.S.A.).

V. VOKIETIJOJE: Rev. J. Aviža, 8 Muenchen 2, Unterer Anger (17/1) (prenumeratos kaina metams 12 DM).

KANADOJE: 1) Mr. A. Bumbulis, 200 Indian Grove, Toronto, Ont. 2) Mr. J. Pleinys, 137 Gladstone Ave., Hamilton, Ont.

JAV-bėse ir ten, kur nėra atstovų, "Ateitį" platina MAS kuopos ir SAS draugovės; talkininkauja kiekvienas prenumeratorius, jei nurodo adresą, kuriems būtų galima pasiųsti "Ateitį" susipažinimui.

Ten, kur du štos, daugiau padarys visados

ATEITIES skaitytojai, žvelgdami į ateitį, negali nepagalvoti ir apie praeitį. Praeitis leidžia tiksliau suprasti dabartį, o dabarties suvokimas skatina siekti šviesesnės ateities.

Praeityje lietuviai Amerikoje yra atlikę daug vertingų darbų. Bet ne apie tai čia norime kalbėti. Apie tai ruošiami bent keli veikalai, prie kurių plūša keletas žymių mūsų istorikų. Mums čia rūpi paminėti tik vieną praeities laikais atliktą reikšmingą darbą. Dėmesyje turime jau 78-tuosius metus veikiantį **Lietuvių Katalikų Susivienijimą**. Tai organizacija — lietuvių įsteigta, lietuviams tarnavusi ir išimtinai lietuviams pasišventusi. Tai tvirta užuovėja, teikianti savo nariams bei jų artimiesiems medžiaginę paramą tokiu metu, kada ji gali būti labiausiai reikalinga. Tai organizacija, kurios sutelktos finansinės paramos apšiai teko svarbioms lietuvių katalikų įstaigoms ir Lietuvoje, ir Jungtinėje Valstybėje.

Prisiminkime bent kelis tokius vardus, kaip Saulės ir Žiburio švietimo draugijas, Lietuvių Mokslo ir Dailės draugiją Vilniuje, Lietuvos Našlaičių Fondą, 1899 metų Paryžiaus pasaulinę parodą, keletą lietuvių vienuolynų Amerikoje, Lietuvių Informacijos Biurą Paryžiuje, Tautos Fondą... Visoms šioms įstaigoms bei institucijoms atitinkamu laiku L. K. SUSIVIENIJIMAS yra pagelbėjęs finansiškai. Susivienijimas tai galėjo padaryti, nes tokia buvo jo narių valia, nes jis turėjo iš ko. Tuos svarbius darbus rėmė Susivienijimas, nors jo pagrindinis uždavinys, pirmoje eilėje, buvo rūpintis savo nariais.

Ir šiandien L. K. SUSIVIENIJIMAS nori būti gyvatinga lietuvių katalikų bendruomenės dalimi. Tokiu jįsai ir išliks, jeigu sąmoningai lietuviai apsispręs laikyti šią organizaciją sau artima, jei į jos gretas įsitrauks daugiau naujų narių. Susivienijimo vadovybė šviesiu žvilgsniu žiūri į energingą, gyvą ir ateitimi tikinčią ATEITIES skaitytojų šeimą. Ji žiūri į ATEITIES skaitytojus, nuo jauniausio iki vyriausio, kaip sąmoningus Amerikos lietuvius, kuriems arti širdies nenykstantis ryžtas visada kovoti už dvasines vertybes.

Mūsų L. K. Susivienijimas, nors ir pagrįstai pri skirtinas prie grynai idėjinių organizacijų, yra moderni savišalpos ir gyvybės draudimo organizacija. Ji tvarkosi savo narių pageidavimais bei nurodymais, kurie būna išreiškiami kuopų išrinktų atstovų Seime. O Seimo nutarimus vykdo jo išrinktoji Direktorų Taryba.

L. K. Susivienijimas teikia savo nariams keturių rūšių draudimą, nuo 500 iki 10.000 dolerių. Nariais priimami nuo gimimo dienos iki 65 metų amžiaus. Amerikos gyvenime apsidraudimas nėra jokia prabanga, bet kasdieninė būtinybė. Mūsų Susivienijimas yra tiek saugus, kaip ir visos kitos šio krašto fraternalinės organizacijos, kurių veikla yra susilaukusi užtarnauto pasitikėjimo ir pripažinimo.

Beveik kiekviename mieste, kiekvienoje lietuvių parapijoje veikia L. K. Susivienijimo kuopa, kurios valdybos nariai mielai patars, kokios rūšies apdrauda geriausiai pasirinktina. Platesnių informacijų ar nario įrašymo blankų reikalu kreipkitės į Centrą tokiu adresu:

Lietuvių Katalikų Susivienijimas

P. O. Box 32

Wilkes Barre, Pa.

VISA I

veltui

vasarojimas

(ŽIŪRĖK 48 PUSLAPĮ)

90.725.53